

ZAFERE KADAR

GENÇ YOLDAŞ

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVRİMİZ

Sayı: 71, Nisan 2013

Fiyatı: 1 TL KDV Dahil

DENİZLERİN BAYRAĞIYLA 1 MAYIS'TA
TAKSİM'E DEVRİME YÜRÜYELİM

Denizleşenlerimizle Yürüyoruz

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

İSTANBUL

İZMİR

ANKARA

ANKARA

ADANA

İSTANBUL

MERHABA GENÇ YOLDAŞLAR;

Yeni bir sayımızla yine sizlerle beraberiz. Yoğun geçen bir Mart ayını geride bırakmış bulunuyoruz. 8 Mart'ta cinsel, ulusal, sınıfsal sömüreye karşı sokaklardaydık, Halepçe, Gazi ve Beyazıt katliamlarına karşı sokaklardaydık, 13 Mart 1982 tarihinde idam edilen işçi sınıfının önderleri İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar ve Seyit Konuk nezdinde 12 Eylül idamlarına ve faşizme karşı sokaklardaydık ve ulusların kendi kaderini tayin hakkı şiarıyla Newroz alanlarında idaydık.

Mart ayı baştan sona eylemler ayı... Bunlardan biride devrim tarihine siper yoldaşlığının en güzel örneği olarak geçen Kızılder'e'dir. Kızılder cesarettir, umuttur, yoldaşıktır... Kimileri için ölümdür Kızılder, kimileri içinse yaşamının en güzel örneğidir... Gençlik Mahir'lerin, Ömer'lerin katillerini affetmeyecek. Soracak katillerden hesabı, onların taşıdığı devrim umudunu içinde taşıyarak ve bu uğurda savaşarak.

Mart bırakıyor kendini Nisan ve Mayıs'a... Mayıs demek Taksim demektir, Taksim'de ısrar Devrimde ısrar demektir... Mayıs demek darağacıdır, korkusuzca yürümektir o darağacına, göstermektir düşmana öldürmekle bitmez bu çocuklar, 41. yılında bile binleri, milyonları harekete geçiriyor ve yüreklerinde yer ediyorsa bu çocuklar ve bilmiyorsa çoğumuz katillerinin adını öldüremediklerinin kanıtıdır Denizleri...

Mayıs demek Deniz, İsyân, Devrim demektir. 1 ve 6 Mayıs'ta Denizlerin bayrağı altında buluşmak dileğiyle...

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere.

Hoşça kalın...

DAĞINIK GÜÇLERİ BİR ARAYA GETİRMENİN ÖNEMİ

Umut Güneş |

Devrimci işçi ve öğrenci gençlik büyük atılımlar gerçekleştirebilir ve burjuvaziye karşı yürüttüğümüz mücadele ancak zaferle taçlanabilir. 1 Mayısları hatırlayın ne kadar görkemli ve güçlü. Kendinden emin ve kendine güvenen işçi sınıfı... Öyleyse neden olmasın? Tek tek her işçi ve emekçi ile yapacağımız tartışmalar, kuracağımız bağlar altın değerindedir. Çünkü Leninist gençliğin önünde devrimin pratik örgütlenmesini gerçekleştirmek gibi bir hedef de var. Yaptığımız her şey bu büyük hedef için. Ve bu eylem halindeki kitleleri, mücadele birliği bilinciyle birleştirmekten daha somut biçimde yapılamaz.

Şimdi devrimle birlikte kuracağımız dünya için harekete geçme zamanı!

Bugün işçi gençlik belki de en çok taşeronlaşma ve buna bağlı olarak güvencesiz çalışma, sendikasılaştırma sorunu ile karşı karşıya. Bu elbette bir şeyi ifade ediyor. Her şeyden önce burjuvazi taşeronlaştırma ile işçi sınıfını örgütsüzleştirmeyi hedeflerken; esnek çalışma metotlarıyla da artı- değer üretimini arttırmayı ve daha fazla kazanmayı hesaplıyor. Burjuvazi aynı zamanda taşeron sistemi ile işçinin mücadele etmesi gereken alanları çoğaltırken, sorunun gerçek sahiplerini ince bir örtüyle gizlemeye çalışıyor. Buna bağlı olarak işçileri oyalamaya çalışıyor. Ama başarılı olamıyorlar çünkü her durumda işçiler kimin çok kazandığını, kimin daha çok yoksullaştığını görebiliyor.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı giderek egemen olan taşeron sistemin gelişmesinin önünde set olamadı. Olamazdı da çünkü bu kapitalist gelişmenin bir evresidir. Ama bu sistemde önemli delikler açmayı başardı ve hala da çeşitli iş kollarında mücadele devam ediyor.

Bugün nereye bakarsanız bakın bir işçi eylemi, direnişi görmeniz mümkün. Bu eylemlerin temelinde yatan sebep burjuvazinin taşeronlaştırma ve buna bağlı olarak işçilerden gasp ettikleri hakları. İşçiler sendikalı olsun, sendikasız olsun bu saldırılara karşı koymaya çalışıyorlar. Belediyelerden tutun da, hemen hemen bütün iş kollarında benzer sebeplerden işçiler saldırılara uğruyor ve eylemler, direnişler başlıyor.

Kapitalist sistem açısından bu eylemlerin her biri sistemin krizini işaret etmektedir. Toplumun çok farklı kesimleri bu saldırıların sonunda daha hızlı politikleşiyor. Politikleşebileceği alanların içerisinde daha fazla yer alıyor. Eylemlere çok fazla aşına olmayan bölgeler, insanlar sendikalı olmak için ya

da işten atıldığı için, ücretleri ödenmediği için gerçekleşen eylemlere, direnişlere tanık oluyor. Eylem alanlarının bir çok yere dağılması mücadelenin etkisini daha geniş bölgelere taşıyor elbet. Ama aynı zamanda da gücü bölmüş ve toplamda burjuvazi üzerinde yapacağı etkiyi azaltmış oluyor. İşçi sınıfı üzerindeki etkisi de her zaman istenildiği gibi olmuyor. Bazen öyle oluyor ki, aynı ilde olmanıza rağmen haberinizin olmadığı eylemler oluyor. Güncel gelişmeler karşısında burjuva medyanın ablukası altında zihinlerden kolayca silinebiliyor.

Oysa kapitalizm o kadar büyük kriz içerisinde ki, dağınık halde olan bu eylem ve direnişleri bir odakta toplamak; burjuvazinin ve onun devletinin üzerine yönlendirmek gerekiyor. Böylece işçi sınıfı, sınıf dayanışmasını arttırır. Bir birine güvenir, arkasında olur. Birleşmiş işçi sınıfı burjuvazi üzerinde daha etkili olabilir. Hak gasplarını önleyebilir, gücünün farkında olur.

İşte bu önemli görev sosyalist işçi-emekçi gençliğimize aittir. Sınıf bilinceli her işçinin savunması gereken bir görevdir. Genç Emekçiler Birliği içerisinde yer alan her işçi ve emekçi bilmelidir ki; işçilerin mücadele birliğini gerçekleştirmek demek, iktidar olmak demektir.

Gerçekten de iktidarın yolu farklı kanallardan akan toplumsal güçleri, hareket halinde olan kitleleri tek bir yumruk gibi birleştirmekten geçiyor. Tabi bizim burada bahsettiğimiz birlik “ne olursa olsun birlik olsun” denilen birliktelikler değildir. Bizim burada bahsettiğimiz birliktelik; kapitalist sömürü karşısında burjuvaziyle dışı dışı, göze göz bir mücadele gerçekleştirecek olan birliktir. Militan bir birliktelik. Böylesine bir mücadele karşısında toplumda durağan olan kitleler bile harekete geçecek, işçi sınıfının peşinden

ilerleyecektir. 1993'de Zonguldak madencilerinin mücadelesi buna örnektir. Köylerden kent merkezlerine kadar birçok yer madencileri sadece karşılamak için bile büyük hazırlıklara girişmiş, sınıf kardeşlerini desteklemişlerdi. Yine yakın dönemde TEKEL eylemi de başta Ankara olmak üzere Türkiye ve Kürdistan'da büyük etki uyandırmıştı. Siyasetin merkezi işçilerin oluşturduğu çadır kente taşınmıştı.

Peki, bu kadar önemli bir konuda sendikalar neden bu kadar pasif ve donuklar? Dağınık halde yer alan eylemleri neden birleştirmiyorlar? Çünkü sendikaların güçlü bir işçi sınıfı hareketi yaratmak gibi bir derdi yok. Ama bizim var ve biz bunu yapacağız. Genç Emekçiler Birliği çatısı altında yer alan her devrimci işçi bu önemli görevi gerçekleştirmek konusunda direktif beklemeden harekete geçmelidir. Ve bu görevi başarmamız yalnızca eylemdeki işçilerle kuracağımız sıkı bağlar üzerinden, onları bu konuda ikna etmemiz üzerinden mümkün olabilir. Bu yüzden her eylem ve hareketliliğin olduğu yerde işçilerin mücadele birliği politikasını işçilere götürmek, bunu onlarla tartışmak durumundayız. Bu ertelenemez bir görevdir. Dağınık güçleri burjuvazinin sinir merkezlerinde bir araya getirip, burjuvaziye gerçekten zora sokabiliriz. Ankara TEKEL'i burada bir kez daha hatırlayalım. Peki bu nasıl olacak?

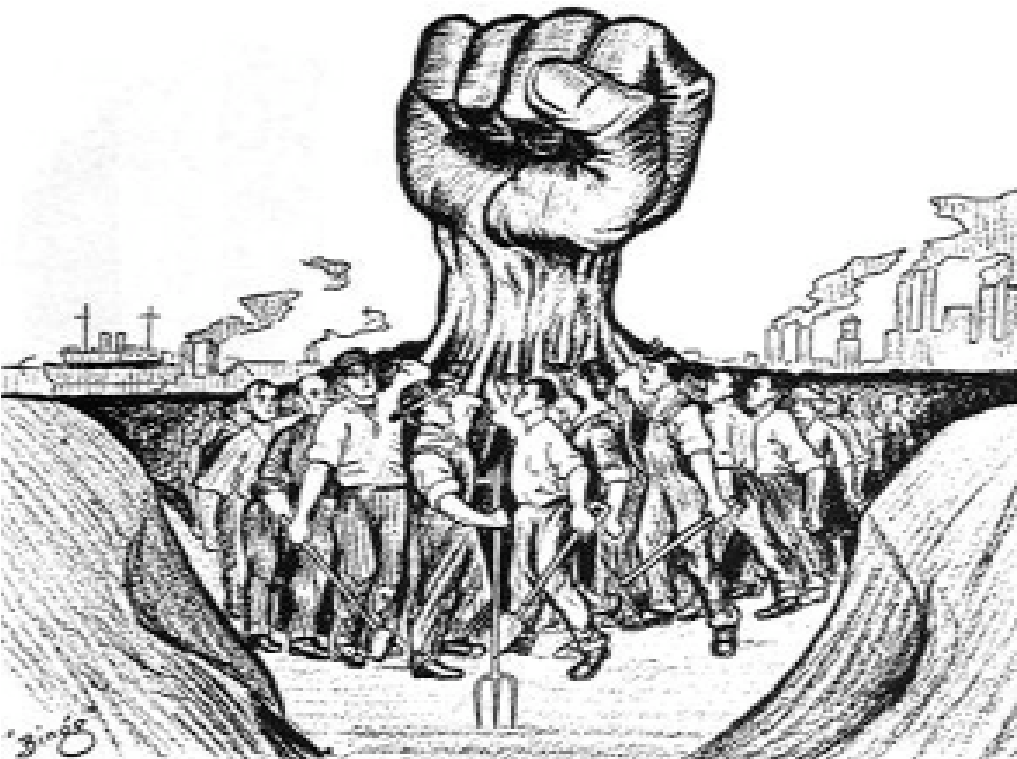
Lenin bunun devrimcilerin, komünistlerin her gün yapacağı günlük sıradan işlerde gizli olduğunu söylüyor. Her gün yapılacak görüşmelerle, bıyıp usanmadan emeğin iktidarının nasıl kurulacağını işçilerle tartışılmasıyla mümkün olacaktır. Burada elbette daha fazla genç işçilerle irtibat halinde olmak gerekir. Çünkü biz onları onlar da bizleri rahatlıkla anlar.

“Daha az tumturaklı sözler ve daha çok günlük iş... Daha az siyasal gevezeli, komünizmin kuruluşunun en basit a-

ma canlı olgularına daha büyük dikkat”
Lenin(Büyük İnisiyatif yazısı)

Bu sorun sadece işçi-emekçi gençlikte yok. İşçi hareketinde olduğu kadar olmasa da öğrenci hareketi de aynı sorundan rahatsız. Bir yerde faşist bir saldırı olduğunda küçük yerlerin dışında, büyük illerde hemen bir araya gelemiyor; birlikte faşizmi üniversitelerden söküp atamıyorlar. Gençlik hareketi bir bütün olarak bu sorunun çözümünde en önde görev almalıdır. Çünkü burjuvazi açısından çanlar çalıyor ve burjuvazi dağınık güçlerin bir araya getirilmemesinden güç alıyor. Devrimci işçi ve öğrenci gençlik büyük atılımlar gerçekleştirebilir ve burjuvaziye karşı yürüttüğümüz mücadele ancak zaferle taçlanabilir. 1 Mayısları hatırlayın ne kadar görkemli ve güçlü. Kendinden emin ve kendine güvenen işçi sınıfı... Öyleyse neden olmasın? Tek tek her işçi ve emekçi ile yapacağımız tartışmalar, kuracağımız bağlar altın değerindedir. Çünkü Leninist gençliğin önünde devrimin pratik örgütlenmesini gerçekleştirmek gibi bir hedef de var. Yaptığımız her şey bu büyük hedef için. Ve bu eylem halindeki kitleleri, mücadele birliği bilinciyle birleştirmekten daha somut biçimde yapılamaz.

Şimdi devrimle birlikte kuracağımız dünya için harekete geçme zamanı!

İsyan Ayaklanma Devrim

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. 1 Mayıs, Asya'dan Afrika'ya, Avrupa'dan, Latin Amerika'ya tüm dünyada işçi sınıfı ve emekçilerin sermayeye karşı isyan ve ayaklanma duygularıyla harekete geçtikleri bir dönemde kutlanıyor.

İşçiler, Emekçiler,

Bu çağrı sizedir... Bu çağrıya yüreklerinizin kapısını açın.

Bugüne kadar bir gün mutluluk yüzü görmediğiniz, mutluluk nedir bilmediğiniz, hep çalışıp ürettiğiniz ama bir gün olsun insanca bir yaşama layık görülmediğiniz, içinde yaşadığımız bu kapitalist sistem ezeli ve ebedi değildir. Sömürücü tüm sistemler gibi o da bir gün son bulacaktır. Dünya üzerinde yaşanan ayaklanma ve devrimler gösteriyor ki, bu son yaklaşmıştır. Doğayı ve insanlığı yok eden emperyalist- kapitalist sistem yıkılacak, insanın insanca yaşayabileceği emeğin dünyası kurulacaktır. Bunun için sizi Denizlerin Bayrağıyla Taksim'e çağırıyoruz.

Yoksul Kürt Halkı,

Bu çağrı sizedir... Bu çağrıya yüreklerinizin kapısını açın.

On yıllardır özgürlüğünüz için savaşıyor, mücadele ediyorsunuz. Bugüne kadar elde ettiğiniz her şeyi savaşarak, mücadele ederek kazandınız. Ortadoğu'da yaşayan bütün halklara örnek oldunuz. Denizlerin, Mahirlerin açtığı yoldan bugünlere geldiniz. Halklarımızın mücadele birliğinin sağlanmasıyla buradan daha ileri gitmek ve birleşik devrimle gerçek özgürlüğe kavuşmak mümkün olacaktır. Bugün bunun koşulları her zamankinden daha çok olgunlaşmıştır. Ortak düşlerimizi gerçek kılmak için sizi 1 Mayıs'ta Denizlerin Bayrağıyla Taksim'e çağırıyoruz.

Genç Arkadaşlar,

Bu çağrı sizedir... Bu çağrıya yüreklerinizin kapısını açın.

Yarını kuracak olan sizlersiniz. Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi, sizin ellerinizde, sizin eylemlerinizle büyüyor. Kendinize ve tüm insanlığa özgür bir gelecek kurmak için sizleri 1 Mayıs'ta Denizlerin Bayrağıyla Taksim'e çağırıyoruz.

Emekçi Kadınlar,

Bu çağrı sizedir... Bu çağrıya yüreklerinizin kapısını açın.

"Ezilenin ezileni" olan sizler ayağa kalktığınızda tüm insanlık ayağa kalkar. Sizi yıllar yılı ezen, horlayan, töre cinayetlerine kurban eden bu kapitalist sisteme karşı mücadele etmeden kadın olarak özgürleşmeniz de mümkün olmayacaktır. "İkinci cins" konumuna son vermek, cinsel ulusal ve sınıfsal sömürüden kurtulmak için sizleri kızıl bayraklarınızla, Denizlerin yoldaşlarının saflarında 1 Mayıs alanına, Taksim'e çağırıyoruz.

Yürekleri devrimden yana atan tüm devrimciler, ilericiler, bu çağrı sizedir. Bu çağrıya kulak verin...

Taksim zaferdir. Proletaryanın devrimci sınıf partisinin Taksim politikası zafere ulaşmıştır. Şimdi yeni zaferler kazanmak için Taksim'e yürüelim. Dünya halkları devrime yürürken üzerinde yaşadığımız topraklarda halklar devrim isterken biz de isyan, ayaklanma ve devrim şiarıyla, halklarımızın özlemi olan, Devrimci Halk İktidarını kurmak üzere ileri atılalım...

Bütün bunları gerçek kılmak için sizleri Denizlerin Bayrağıyla Taksim'e çağırıyoruz.

Şimdi Devrim Zamanı!

YAŞASIN DEVRİM YAŞASIN SOSYALİZM!

DENİZLERİN BAYRAĞIYLA 1 MAYIS'TA TAKSİM'E

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

AYIŞIĞI
SANAT
MERKEZİ

DEVİRİNCİ
EMEKÇİ
KOMİTELERİ

DEVİRİNCİ
ÖĞRENCİ
BİRLİĞİ

DEVİRİNCİ
İŞÇİ
KOMİTELERİ

EMEKÇİ
KADINLAR
(EKA)

GENÇ
EMEKÇİLER
BİRLİĞİ

ÇÖZÜM SÜRECİ

Faşizmin “çözüm süreci” dediği süreçten, Kürt ulusal sorununun çözümü çıkar mı? Sorun bir ulusun ezilmesi ise, çözüm bunun son bulmasıdır. Gerçekçi yaklaşıldığında sorunun özeti budur. Bir ulusun ezilmesine ise son verecek olan nedir? Her Ulusun Kendi Kaderini Tayin Hakkının teslim edilmesidir. Burjuva ağzıyla “Kürt sorunu” diye empoze edilen, zaman zaman “Kürt sorunu” bile yok “terör sorunu” var denilen sorun esasında, Türk sermayesinin Türk ulusu adına, Kürt ulusunu ve ülkesini ilhak ederek ezmesidir. Buna karşı yükselen mücadele isyan kadar haklı- meşru (ve aslında bir görev) bir şey olamaz.

Bugün, bunca yıllık büyük devrimci mücadele biçimlerinin getirileri, şimdilerde reform ve tavizler olarak gündeme geliyor. Mesele şu ki; Sermaye devleti vermek zorunda kaldığı reform ve tavizler karşılığında, Kürt halkının özgürlük mücadelesini bitirmesini ve silahlı mücadele faaliyetlerini bitirmesini istiyor.

Ulusal Kurtuluş Hareketi doğal olarak kendi programının yol göstericiliğinde devletle görüşmeler gerçekleştiriliyor. Fakat her küçük burjuva harekette olduğu gibi talepler, verilen tavizler sorunu gidermiyor. Yine de UKH belli bazı tavizler karşılığında Türkiye’den silahlı güçlerini çekmeyi kabul etti. O nedenle, çözüm süreci diye öne sürülen bu süreçte ancak bu kapsamda bir uzlaşma çıkabilir. Bunun için uğraşılıyor. İki tarafında sıkça belirttiği “Barış’ın kaybedeni olmaz” veya “Herkesin kazanacağı bir süreç” denilen bu süreçte, Kürt halkı bazı taviz ve reformlarla kısmi bir rahatlama yaşayacak karşılığında ise sermaye devleti canını kurtaracak. Canını kurtarmak için bugüne dek yok saydığı azgın bir sermaye terörü ile ezdiği bir ulusa karşı aslında kendi iktidarını sarsmayan tavizler vermiş olacak.

Bu süreçten çıkabilecek bir uzlaşmanın yapabileceği şey yeni denklemler yaratmaktır. Bunun dışında ezilen ulusun özgürlük mücadelesini umutları tükenene dek beklemeye çekmek olabilir. Ezilen ulus, ortaya çıkacak olan uzlaşının, sorunu çözmekten uzak olduğunu görecektir.

Kürt ulusunun mücadelesi tasfiye edilemez boyutta. Sermayeyi uzlaşmaya zor-

layan sebeplerden birisi bu. Bunu “Askeri her yol denendi başarısız olundu, tersine sorun büyüdü” sözleri ifade ediyor. Bundan da önemli diğer sebep TC’ nin Tunus - Mısır – Suriye’ye rahmet okutacak çapta olayların kabusunu görmesidir. Bu nedenle bu uzlaşma arayışı TC için tam anlamıyla canını kurtarma hamlesidir. Başını dik tutma çabası, baskın görünme çabaları işte bu gerçekliği gizlemenin yöntemidir.

Kürt halkı için ise böyle bir uzlaşma zorunluluğu yoktu. Koşullar neyi ifade ediyor? Ezilen ulustan ve emekçi sınıflardan, devrimlerden yana bir yeni evreyi ifade ediyor. Dünya ve Orta Doğuda’ki her gelişme bunu gösteriyor. Akıntıya karşı kürek çeken ezilen halklar ve emekçiler komünist güçler değil, epeydir sermaye diktatörlükleri olmuş durumda. Konjonktür tam kurtuluş için çok uygun. Ancak Ulusal Hareket’teki ideolojik kırılma, bir devrim olabileceğine olan inancın kırılması ve programı , bu cepheden uzlaşma arayışının başlıca nedeni oldu. Bu ideolojik kırılmanın bir nedeni SSCB’ nin yıkılmasına dayanırken, daha önemli nedeni ise faşizme karşı yalnız kalmasıdır. Türkiye’de devrimci sınıf mücadelesinin zayıflığı ve ezilen ulusla mücadele birliği kurmadaki büyük yetersizliği oldu. Emekçi eylemlerinde Kürt ulusal sorununa dair önemli bir tavır gelişemedi. Ko-

münist enternasyonal hareket bu açıdan etkili olamadı.

Oysa devrimin olacağına olan ümidini yitirdiği bu dönemde, Rojava devrimini karşısında bulan, yinede ulusal kurtuluş hareketi oldu.

Bir uzlaşma çıksa da Ulusal sorun sürececek. Çünkü ulusal sorunun gerçekçi çözümü -buna tam çözümü- temelden çözümü de denebilir; Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkının Kürt ulusununda en doğal hakkı olduğunu teslim etmekten geçiyor. Bu hakkı gasp eden sermaye iktidarını yıkmaktan geçiyor. Gerçek barışa giden yol önümüzde duruyor.

Her halükarda gerileyen, mevzi kaybeden TC oluyor. İlerleyen mevzi kazanan ise Kürt ulusu oluyor. Bildiğimiz, dediğim dedik faşist devlet “Teröristle pazarlık yapmayız”dan pazarlığa geliyor. “Tek terörist kalıncaya dek operasyonlar sürer” den yeter ki sınır dışına çıkın biz güvenliğinizi garanti ederiz’e geliyor. Acil bir ateşkes dleniyor.

Tek sorun şudur. Ezilen ulus bununla yetinecek mi? Duracak mı? Bu uzlaşmanın sonuçlarıyla yetinmemeli, durmamalı. Başarının yolunu bilen, düşmanını tanıyan bir halk var. Karşısında ise kendinde biraz moral- güç bulduğunda tüm geri verdiklerini

almak için her anlaşmayı bir çırpıda bozacak bir sermaye diktatörlüğü gerçeği var.

Kürt halkı, özgürlüğü için, sadece ulusal baskının bir kısım yönlerini tasfiye etmek yetmez. Faşizmin, kökten tasfiyesinden başka gerçekçi bir kurtuluş, düze çıkma, mümkün olmayacaktır.

Küçük burjuva önderliğin gelebileceği noktanın burası olduğunu (uzlaşma) hep söyledik. Küçük burjuva reformcu programlar kapitalizmin tasfiyesini temel almaz. Kapitalizmi ve bu temelde ortaya çıkan kötülükleri yok etmeyi değil azaltmayı hedefliyor.

Bu uzlaşma sürecinin birinci derece sorumlularında biri ise işçi sınıfıdır. Ondan daöte işçi sınıfına dar ekonomik mücadelenin dışında bir yol önermeyen reformist-opotünist harekettir bunun sonucunda ise kendi bencil talepleri için harekete geçen işçi sınıfı, toplumun her kesiminden karşılıksız destek gördü. Ancak kendisi ezilen ulus sorununa olsun, diğer pekçok demokrasi sorununun karşısında bencil bir duyarsızlık içinde tepkisiz kaldı. Bu durumdan çıkıp öz eleştiri yapmadan, kendi sınıfsal kurtuluşunu da sağlayamayacağını görmeden geleceği aydınlık değildir. Kapitalistlerin dilediği

gibi davrandığı köleler olmaktan da kurtulamayacaklardır. İşçi sınıfı kendi bencilliğinden kurtulup, büyük düşünüp,

demokratik devrimin öncüsü olduğunda; ezilen ulusun tam kesin özgürlüğü de, kapitalizmin tasfiyesi de mümkün olacaktır.

Devrimci Gençlik

Neredeyse tüm dünyamızı yöneten, sömüren kapitalizm gün geçtikçe vahşileşiyor ve artık sınır tanımıyor. Emperyalist ülkeler diğer ülkeleri bir kurban olarak görüyor, önce dostça yaklaşıyor ve ardından bir vampir gibi kanını emiyor. Buna da "demokrasi götürmek" diyorlar. Daha önce demokrasi götürülen yerler Irak, Afganistan, Libya vb. ülkeler. Şimdi de sıra Suriye'de gibi görünüyor. Başta Türkiye olmak üzere bazı kapitalist ülkeler sonuçlarına aldırış etmeden muhalif adı altında paralı çeteler yetiştirmeye devam ediyor. Türkiye burjuvazisi olası bir işgalden sonra kendine pay alabileceğini sanıyor. Oysa Türkiye burada sadece kiralık katil. İş bitince artık önemi kalmayacak. ABD'nin ekonomisi bu savaşı kaldıracak güçte değil. Ve kapitalizm kendini savaşla yeniler. Amerika savaş sırasında silah satacak, olası bir işgalde de pastanın büyük parçasını alacak. Oysa şah olmak varken neden piyon olalım ki...

Biz savaş istemiyoruz. Ama savaşa hayır demek yetmiyor. Halkı örgütlemek, insanlarda zaten bulunan bu sisteme karşı olan öfkeyi gerektiği yerde ortaya çıkarmak, halkın sonuna kadar mücadele etmesinin gerekliliğini anlatmak gerekiyor. Çünkü bu savaşın kaderini halklar belirler. Bahsettiğim şeyleri yapmak elbette bize düşüyor. Öğrencilere... Devrimci öğrenciler bu savaşın seyirinde önemli rol oynayacaktır. Birbirimize kenetlenmemiz gerekiyor. Ancak bazı engelleri aşmamız gere-

kiyor. Devrimci olan ama bazı farklı görüşler yüzünden hiç bir araya gelemeyenlerin bir ders alması gerekiyor. Ya da sosyalizm kelimesinin altında ezilen ve kendine sosyal demokrat diyenlerin bilinçlendirilmesi gerek. Sosyal demokrat olmak düzenin adamı olmak demektir. Onları bizim saflarımıza çekmemiz gerekiyor.

Son olarak söylemek istediğim şey; tüm bu gelişmelere karşı kayıtsız kalmayalım ve bu savaş bizim savaşımız olsun. Emperyalist savaşı bir iç savaşa çevirelim. Barış isteyen savaşa hazır olsun!

Antakya'dan Bir DÖB'lü

MODERN

KAWALAR VE DEHAQLAR

A dından da anlaşılacağı gibi Newroz; “Yeni Gün” anlamına gelir. “New”, Kürtçe’de “yeni”, “roz” ise “gün” anlamına gelir. Newroz Bayramı 21 Mart’ta kutlanır. Mart, baharın ilk ayıdır. Mart ayında doğa kendini yeniler, kışın o soğuğu ve sessizliği, Mart’ta yerini yeşillığe ve kuş seslerine bırakır. Doğa bütün cevheriyle insanları kucaklar. Yaşam derin bir uykudan uyanır.

Newroz’un tarihi ve anlamı hakkında farklı farklı görüşler vardır. Her Ortadoğu toplumu farklı bir yaklaşım ve kültürle kutlarlar. Bilindiği gibi Kürt toplumunda Newroz’un yeri başkadır. Bu bayram Kürt halkı açısından zulüm ve sömürü karşısında başkaldırı, gerçek bir özgürlük anlamına gelir. Ayaklanma, başkaldırı, birlik ve mücadele anlamı taşır.

Bundan dolayı Newroz’un karşılanması diğer halklardan çok farklıdır. Kürt halkı binlerce yıldır katliam, soykırım ve asimilasyona maruz bırakılıyor. Kürt Halkı özgürlüğü ve bağımsızlığı için kahraman çocuklarını feda etti, ediyor. Bu nedenle; özgürlük ve özgürlüğün sembolü yani Newroz bu kadar önemlidir.

Şimdi yazımızın konusuna yani Newroz’un tarihi ve anlamına gelelim. Newroz’un tarihine indiğimiz zaman, 2625-3000 yıllık bir tarihi olduğu görülüyor. 2625-3000 yıl önce Kürtler dünyada “Guti” olarak adlandırılıyor ve tanınıyordu. Gutiler, proto-Kürtlerdir. Yani Kürtlerin dedeleri... Sümer belgelerinde Guti adı geçiyor. Bu belgelerde “Guti, Kutı, Gurti” olarak da geçiyor. Yine biliniyor ki o zamanlar Gutiler tapınaklarında “Zagmuk” isimli bir bayram kutluyorlar. Zagmuk Bayramı’nın kutlanmasında ateşler yakılırdı. Guti Kralı halkın arasına karıştırdı. Zagmuk bazı yönleriyle Newroz’a benziyor. Bu bayram sonraki yüzyıllarda

Zerdüşterde de görülüyor. Gutilerden sonra, Kürtlerin Gutilerden sonraki “babaları” yani Hurriler, Kasitler, Mitanniler, Urartular ve Medler zamanında da bu geleneğe rastlanır.

Newroz’un tarihi hakkındaki en dikkat çekici ve özgürlüğe eşitlenmiş olanı Demirci Kawa efsanesidir; doğa ve yer yaratıldığına “Zervan” adlı bir tanrı vardı. Tanrı Zervan’ın isimleri Hürmüz ve Ehriman olan iki oğlu olur. Hürmüz bereket, iyilik ve aydınlık tanrısıdır. Ehriman ise kötülüğü ve kıtlığı yeryüzüne yağdıran tanrıdır.

Zamanlardan bir zaman Tanrı Hürmüz yeryüzündeki temsilini sağlamak için Zerdüş’tü yollar ve ona sevgi, iyilik ve aydınlık gönderir.

Yüreği kötülük, kıskançlık ve çekememezlikle dolu olan Ehriman kötülüğünü Asur ve Med halklarının üzerine yağdırır. Medya ülkesinde yaşam iyilere zehir olur. O zamanlar Asurların bir

kralı vardır. Kral Dehak. Bu kral, insan kafalarından kale yapmakla meşhurdur. Ehriman iyilerle yürüttüğü savaşta Kral Dehak’ı da kullanır. Yüreğindeki bütün kötülüğü Zalim Dehak’ın beynine akıtır, onu bela olarak Asur ve Med halklarının başına yollar. Dehak, halk üzerinde vahşet ve büyük bir haksızlık yürütür.

Zalimlerin zalimi Dehak, bir zaman gelir ki büyük bir hastalığa yakalanır. Dehak acılar içinde gidip gelir ama hastalığına bir çare bulamaz.

Doktorlar hastalığı üzerinde araştırma yaparlar. Onlar da çare bulamazlar. Eni sonu doktorlar Zalim Dehak’a bir öneride bulunurlar. Doktorların önerisi Dehak’ın acısının dinmesi ve yaraların kapanması için gençlerin ve çocukların beyinlerini yarasına sürmesidir. Bu öneriden sonra büyük bir katliam başlar. Her gün iki çocuğun kafası kesilir ve beyinleri melhem şeklinde Dehak’ın yarasına sürülür. Asur ve Medlerin çocukları katledilir. Gençler ölür. Asur ve Medlerin ülkesi acı ve perişanlık içindedir. Günlerden bir gün sıra Demirci Kawa’nın en küçük oğluna gelir. Demirci Kawa’nın önceden 17 çocuğu katledilmiştir. 20 Mart’ı, 21 Mart’a bağlayan gece Kawa çocuğu için düşünceler içindedir. Ateşin yanına oturur ve bir yol arar. Hürmüz ve Zerdüş, Kawa’nın kollarına güç, zihnine aydınlık verirler. Eninde sonunda, 21 Mart’ın sabahında Kawa çocuğunu kendi elleriyle Dehak’a teslim etme kararı verir. Ve kaleye gider. Dehak’ın huzuruna çıktığı zaman ona “Yarana bakabilir miyim?” der. Tam yarasına baktığı anda örsünü kaldırır ve Dehak’ın yarasına vurur.

Bu olaydan sonra Ninova halkı başkaldırır. Kürdistan’ın her yerinde ayaklanmalar başlar. Bu başkaldırılarda halkın bayrağı, Kawa’nın ocakta çalışırken giydiği önlüğün rengi sarı, kırmızı ve yeşil olur. Ayaklananlar zulmün karşısında özgürlüğün sembolü sarı-kırmızı-yeşil bayrağı kaldırır. Ülke kurtulduğunda kurtuluşun coşkusu günlerce sürer. Dağlarda “yeni gün”ün coşkun ateşi yanar. Evet, bundan sonra Kawa başkaldırılarının kahramanı, Newroz ise başkaldırı günü olarak kabul edilir.

Her Newroz’da Kürt kadınları ve erkekleri zulmün ve modern Dehakların karşısında başkaldırılar. Kürt Halkı Kürdistan’da sokaklara çıkar ve şehirler sarı, kırmızı, yeşile boyanır.

Kürt Halkının özgürlüğe ve devrime en yakın olduğu bu zamanda, yapılması gereken, ayaklanma geleneğini sürdürmektir. Demirci Kawa’nın torunları yani “Modern Kawalar” bu geleneği büyüterek özgürlüklerini kazanmalıdır.

Kaynak: Azadiya Welat Newroz eki, Kürdistan Tarihi-Ethem Xemgin

Her Newroz’da Kürt kadınları ve erkekleri zulmün ve modern Dehakların karşısında başkaldırılar. Kürt Halkı Kürdistan’da sokaklara çıkar ve şehirler sarı, kırmızı, yeşile boyanır.

Kürt Halkının özgürlüğe ve devrime en yakın olduğu bu zamanda, yapılması gereken, ayaklanma geleneğini sürdürmektir. Demirci Kawa’nın torunları yani “Modern Kawalar” bu geleneği büyüterek özgürlüklerini kazanmalıdır.

KAWA Û DEHAQÊN

HEMDEM

Newroz ji navê xwe jî dide fêmkirin ku tê wateya: “Roja nû”. “New”, di Kurdî de “nû”, “roz” jî; tê wateya “roj”ê. Cejna Newrozê di 21’ê Adarê de tê pîroz kirin. Adar, meha yekemîn a biharê ye. Di Adarê de tê pîroz kirin. Adar, meha yekemîn a biharê ye. Di Adarê de cihê xwe dide şînahî û wîçîniya çûkan. Xweza, bi hemû cevheriya xwe mirovan hem-bêz dike. Jiyan ji xewê radibe...

Di derbarê dîrokê û wateya Newrozê de, nêrînên cûda cûda hene. Her civakêkî Rojhilata Navîn bi nêrînek û çandek cûda ve cejnê pîroz dike. Di civaka Kurd de, weke ku tê zanîn, cihê Newrozê cûda ye. Ev cejn ji bo Gelê Kurd tê wateya li hember zilmê, li hember kedxwarîyê serhildêrî û tê wateya azadîyeke rastî. Tê wateya raperîn, serhildan, yekitî û têkoşîn... Ji ber vê pêşwazikîna cejna Newrozê Ji gelê din pir cûda ye. Bi hezar sala Gelê Kurd; qirkirin, jenosid û pişafînê tên maruzkirin. Ji bo vê çendê azadî û sembola azadîyê ango cejna Newrozê ewqas girîng e.

Em niha werin ser mijara nivîsê xwe, ango dîrokê û wateya Newrozê. Dema em dadîken nav koka Newrozê ya dîrokî, tê dîtîn ku dîrokêkî xwe ya 3000-2625 sal heye. 2625 sal berê Kurd, di cîhanê de “Gutî” tên binavkirin û tê nasîn. Gutî, proto-Kurd in. Ango kalikên Kurdan in. Di belgeyan Sumeran de navê Gutîyan tên dîtîn. Di wan belgayan de “Gutî, Kurtî, Gurtî” Jî derbas dibe. Disa tê zanîn ku di vê demê de, Gutîyan di perestgehan xwe de cejneke bi navê “Zagmuk” pîroz dikin. Di pîrozkirina Zagmuk de agir dihate pêxistin. Qralê Gutîyan dadiket nava gel. Ji hinek aliyên din ve jî Cejna “Zagmuk” dişibe Newrozê. Bi sedsalan piştê de, di Zerdûştîyê de jî hatiye dîtîn. Û piştî Gutîyan bavikên Kurdan ên piştî Gutîyan de ango di dema Hurriyan, Kasî, Mî-tannî, Ûrarto û Medan de jî ev kevneşopî hatiye dîtîn. Ji nêrînên cur bi cur ên dîrokçeyê Newrozê, herî balkeş û bi azadîyê ve bûye yek Efsaneya Kawayê Hesînkare:

Di dema xweza û erd nû tê afirandin de xwedayekî bi navê “Zervan” heye. Du kurên Xweda Zervan çêdibin. Navên wan Hurmuz û Ehrîman in. Hurmuz Xwedayê bereket, başî û ronahîyê ye. Ehrîman jî Xwedayê ku xirabî û xelayê direşîne ji gerdûnê re ye.

Demek ji demek Xweda Hurmuz temsîliyeta xwe li ser rûyê erdê bide çêkirin Zerdestê re dike û ji wî re hezkirin, başî û ronahîyê dişîne.

Ehrîman ku dilê wî nebaşî, hasudî û çavnebarî teje ye, ev xirabîya xwe dibarîne ser gelên Asur û Med. Di welatê Medyayê de jiyan ji yê baş re dibe jehr. Di vê demê de Qralekî Asuran heye. Ew Qralê ku di dîrokê de ji seriyên însana re keleh çêkirinê navdar e. Ehrîman ev şerê ku bi başîyê re dide meşandin Qral Dehaq jî bikartîne. Ehrîman ku dilê wî tije xirabîyê, ew hemû xirabîya xwe diherikîne mêjiyê Dehaqê Zalim û belayekî ber dide ser Gelê Asur û Med. Dehaq li ser gel, wehşet û neheqîyeke pir mezin dimeşîne.

Di demê de ew zalimê zaliman Dehaq dikeve nexweşîyekî mezin Dehaq di nav êşan de diçe û tê. Lê derman ji nexweşîyê xwe re nabîne.

Bijîşkan li ser êş û birîna wî lêkolîn dikin lê çare nikarin peyda bikin. Di dawîya dawiyê de bijîşkan ew e ku ji bo êşa wî dake-

ve û birîna li ser mêjiya wî were girtin, mêjiyê ciwan û zaroken li birîna xwe bidê. Piştî wî pêşniyarê qirkirineke mezin destpêdike. Her roj serî du ciwan tê qutkirin. Û mêjiya wa weke melhemê li birîna Dehaqê tê xistin. Zarokên Asur û Medan dihatin qetilkirin. Ciwan dimirin, rewşa Firat û Dicle pêrişan û bi êş dibe.

Rojek ji rojekî dor tê kurê herî biçûk ê Kawayê Hesînkare. Kawayê Hesînkare ku berê 17 zarokê wî hatiye kuştin. Di şeva ku 20’ê Adarê bi 21’ê Adarê ve tê girêdan de Kawayê Hesînkare ji bo zarokê xwe di nav fikaran de ye. Ber agir rûniştîyê û riyekî digere. Hurmuz û Zerdestê hêz dide zendê Kawa... Ronahîyê dide hişê Kawa...

Herî dawî, sibeha 21’ê Adarê Kawa biryar dide ku bi destê xwe kurê xwe radesfî Dehaqê Zalim bike. Û diçe kelaya wî. Dema derdikeve pêşîya Dehaqê jê re dibêje: “Ka ez li birîna serê te mêze bikim.” Dema Kawa li birîna wî dinêre orsê xwe bilind dike û li birîna wî dixê.

Pê wî bûyerê hemû gelê Nînova serî hildide. Li her derê Kurdistanê serhildan çêdibin. Û diwan serhildanan de gel agirên bî coş û geş pêdixin. Ala wan jî dema Kawa ber bi ocaxê kar dikir pêşmala ku renga wî kesk, sor û zer dibe. Serhildêran, hember zilmê, sembola azadî, ala kesk, sor û zer radikin. Dema welêt tê rizgar kirin ew coşa rizgarîyê bi rojan didome. Li ser çiyayan agirên “roja nû” dişewite. Bele, ji vê demê û şûn ve Kawa dibe qehremana serhildêriyê. Newroz jî wekî roja serhildanê tê pejrîrandin.

Di her Newrozê de keç û xortên Kurd serî li hember zilmê Dehaqê hemdem hildidin. Gelê Kurd li Kurdistanê dadikevîn kolana û bajaran bi kesk, sor û zer dixemilînin.

Di demê wiha de ku Gelê Kurd herî nêzî azadî û şoresê xwe ye, dê ew kevneşopîya xwe ya serhildêriyê bidomîne. Nêvîyên Kawayê Hesînkare ango Kawayên hemdem dê Meydana Azadî bizîvîrinin Meydana Tahrîrê!

Çavkanî: Pêveka Newroz ya Azadiya Welat, Dîroka Kurdistanê-Ethem Xemgîn

KENDİ KENDİNİ EĞİTME İLKESİ 1

Her şeyi değişim ve hareket halinde görmeliyiz. Her şey iyi ya da kötü, olumlu ya da kötü yönde sürekli değişir, sürekli hareket halindedir.

Her şeyi değişim halinde görmek, bunu bir alışkanlık haline getirmek maharettir. Çünkü doğduğumuz andan itibaren bizlere toplumda hakim olan metafizik-idealist düşünme yöntemi aşılanıyor. Diyalektik düşünmek- bilimsel düşünmek öğretilmiyor.

Kapitalist toplum egemenliğini sürdürmek için gerçeklikten kopuk düşünmeyi öğretiyor. Kafalara idealizmi- metafiziği kazıyor. Kapitalist felsefeyle yapılan sanat eserlerinde bile bunu görürüz. "Bilim-kurgu" filmlerinde bin yıl sonrasında bile bugün yaşadığımız ekonomik- siyasi-kültürel- aile- sevgili ilişkilerinin yaşandığını gösterir. Oysa biz on- yirmi yılda bile dünyanın- çevremizin- kültürel ilişkilerin akıl almaz bir hızla değiştiğini görüyoruz. Eskiden her şey yeni tarafından yadsınırken, bin yıl sonrasında bile bugünkü toplum biçiminin, çelişkilerin aynı kalacağını sanmak ve emekçileri buna inandırmak için milyon dolarlar harcamak, sömürücülerin işidir.

Çünkü her şeyin değiştiği, hareket ettiği, hiçbir şeyin bundan kaçınmayacağı bilinci olmazsa, hiçbir emekçi mevcut yaşamını değiştirmeye çalışmaz. Yapacağı tek şey kalır. Bu duruma katlanır, razı olur, uyum sağlar.

Oysa her şey değişir. Değişecektir. Sen istesen de istemesen de. Ama iyi- olumlu yönde mi kötü- olumsuz yönde mi değişecek? İşte onu etkileyebiliriz. Sen hangisine uygun yaşarsan o köşe ağır basacak. İşte sınıf bilinçli bir emekçinin- komünistin anlaması ve anlatması gereken şeylerden biri de budur.

Her komünist de devrim işlerine yetebilmek için gelişmelidir. Gelişmek için değişime açık olmalıdır. Bilgi birikimi, kişilik yönlerinden, bilimsel ve olumlu yönde değişmeden bu konuda komünist kişi bilinçli yaklaşmadan yeterlilik kazanamaz. Bırakalım büyük davaları, bu kişilik özelliğinden yoksun bireylerin, aile içi, arkadaşlar arası, sevgililer arası ilişkide bile bir yeterlilik göstermediğini sıklık ve soğuklukları veya cıvıklıklarla bir ahenk yarata-

madıklarını yaygın olarak görürüz.

Bu ilerlemede en önemli aracımız nedir peki?

Okumaktır.

Sistemin, bizler daha küçükken kafamıza aşıladığı gerçeklikten kopuk- gerici bilinç ve kültür yapısını değiştirebilmek için, okumak- düşünmek- doğruyu öğrenmek beyni işletmek gerekir. Beslemek gerekir. Beyin tıpkı kol kasları gibi çalıştıkça gelişen bir organdır. Okumak, beyin sporudur, düşünmek, araştırmak beyin sporudur. Okumak, beynimizi düşünmeye ve ürettiği denklemleri çözmeye yaklaştırır. Geçmiş yaşamların deneyim ve bilgilerini kitaplarda hazır buluruz. Okuyan kişi çevresini daha iyi anlayacağı bilgilerle donatmış olur.

İnsanlık bu ihtiyaçtan dolayı, yazıya ihtiyaç buldu ve geliştirdi. Kitaplar yazarak bilgi birikimini gelecek nesle aktarma çabası içinde oldu. Bizde aynı çaba içindeyiz.

"Molotov Anlatıyor" adlı kitapta, Molotov Stalin'i anlatır. Bu kitapta Molotov'a Stalin sorulduğunda şunları söylüyor: "Stalin edebiyat dünyasına çok duyarlıydı. Gerçek eserlere. Çok iyi anlardı bu konudan. Eski Yunan eserlerini okurdu. Tarihi çok severdi. Stalin dünyayı ve antik mitolojiyi iyi bilirdi. Onun bu yönü çok güçlüydü."

KÜLTÜRÜNÜ KUSURSUZLAŞTIRMAK için çok çalışır-

di. Siyaset? Tüm hayatı boyunca siyaset yaptı. Biraz alçak sesle konuşurdu, ama eğer akustik iyiyse, hızlı konuşmaktan hoşlanmazdı. Dengeli konuşurdu aynı zamanda çok sanatsal.

- Stalin Rusçaya hakim miydi?

- Evet. İyi konuşurdu, diye yanıtladı Molotov. Çok OKURDU ve sanat duygusuna sahipti. Her şeyi kendisi yazardı. Örgüt hiçbir zaman onun yazılarını yazmazdı. Bu Leninist bir gelenektir." (Molotov Anlatıyor - Stalin' in sağ kolu ile yapılan 140 görüşme 2. basım Felix Çuyucu)

Marx, Engels, Lenin, Stalin ve nice devrim önderlerini, tarihe iz bırakanları sıradan insanlardan ayıran en önemli farkları, sadece okumaktı. Çok özel ve ilahi bir gücün bahşettiği herhangi bir kayırma-şans veya 'seçilmiş kişi' olmaları değildi.

Çağlarının çetrefilli ve devasa sorunlarını güçlüklerini yenmek için ve yönetebilmek için, o düzeye erişebilmek için en önemli silahları işte buydu; okumak.

Kendini sürekli insanlık birikimleriyle daha çok eğitmekti. Ve bu birikimle sentezlemektir. Öğrenmek ve anlamak için herkesten daha gayretli olmalarıydı. Onları önder haline getiren kendi çağlarının en çalışkan komünistleri olmalarıydı. Çözüm-süz görülenlere bilimsellikçe çözüm bulmalarıydı.

Çünkü, zeki anlayış, çözüm biz biliriz ki vaha ile havadan gelmez. O zaman kim-

se cahil ve bilinçsiz de olmazdı. Kimse eğitime ihtiyaç duymazdı. İnsanlık okul diye bir yer açmazdı.

Kendi kendini, mevcut bilgi birikimini -kültürünü- kişiliğini yeterli gören insan gelişimini durdurur. Durmak gerilemektir. Çünkü hayat durmaz. Bu durumda insanın kendi bilinçsizliği onun yetersizliğinin kaynağı olur. Ve her konuda asıl engeline insanın bu kendi yetersizliği olur. Bir komünist karşılaştığı sorun ve işlerle baş edemiyorsa, anlamıyorsa, çözüm bulamıyorsa her şeyden önce dönüp kendini yoklamalıdır. Bir iş ve problem, ancak o işi nasıl yapıp -çözeceğini bilmeyene, zor gelir. Eğitimi yetersiz olana zor gelir -imkansız gelir. Bilen için ise kolay gelir.*

Kendisi bilmeyen, çözüm üretemeyen -anlamayan bir komünist halka ne anlatacak nasıl yol gösterecek? Komünist olup da kendini eğitmeyen devrimci, önderlik işini gerçekleştiremez.

Komünistin görevi devrim yapmaktır. Komünistin KENDİ KENDİNİ EĞİTME si bu nedenle, diğer dış katkılar yanında temel olan ilkemizdir.

*Bir komünist daha önce bilgi sahibi olmadığı bir sorun ya da görevle karşı karşıya kalabilir. Böyle bir durumda komünist bu görevin ya da sorunun üstesinden nasıl

gelir? Bilgi edinmeyle -öğrenmeyle, araştırmayla- incelenmeyle, açık olmayla.. Bu çabaya açık olmayan bir komünist bu durumda başarısızlığa mahkumdur. Biz devrimciler sadece bilgi sahibi olduğumuz alanlarda, görevlerde çalışma lüksüne sahip değiliz. Mücadele öyle koşullar yaratır ve dayatır ki bize daha önce nasıl yapıldığına dair hiçbir fikre bile sahip olmadığımız, örneğin gazete basımı işi, ya da bir

sahne (sanat) işi, ya da bir meslek grubundaki emekçiler içinde siyasi çalışma yürütmek için o mesleğinde öğrenmek zorunda kalabiliriz. Böylesi durumlarda bir komünist; “Ben bilmiyorum yapamam” demez... “Öğrenirim yaparım” der. Mesele bilmemek değildir.. Öğrenme azmine sahip olmaktadır.

Merhaba Genç Yoldaşlar

Hatırlıyorum da iki- üç yıl öncesine kadar bölgemizdeki insanlar çevresinde gelişen olaylara, eylemlere, çatışmalara duyarsızdı, açıkça söylemek gerekirse insanlarımız oldukça bilinçsizdi. Fakat Suriye’deki savaşın Antakya halkını etkilemesiyle birlikte işler değişti yeni insanlar harekete geçmeye başladı. Bundan en çok toplumun en hareketli kısmı gençlik etkilendi. Eylemlere katılım olsun, çatışmalara girmek olsun cüretli bir şekilde gençlik görevini yaptı.

Ben Antakya’ dan bir DÖB’lü olarak Antakya halkı ve ailemdeki politik değişimi anlatmak istiyorum. İki yıl öncesine kadar insanlar kendi dünyalarında rahat bir şekilde kendilerince apolitik bir durumda yaşıyorlardı. Ancak kapitalist sistemin yarattığı bunalımlar ve bunun sonucunda ortaya çıkan Libya işgali ve Suriye’de savaşın patlak vermesi bölgemizi olumsuz bir şekilde etkiliyor. Ekonomik olsun, siyasal olsun, devletin baskıları olsun Antakya ve çevresinde yaşayan halk hızlı bir şekilde politikleşmeye başladı. Mitinglere, eylemlere, panellere, Antakya halkı kitlesel katılımlarda bulunuyor ve bunun sonucunda kitlesel olarak politik mücadeleye atılıyor. Hatırlıyorum da iki- üç yıl öncesine kadar bölgemizdeki insanlar çevresinde gelişen olaylara, eylemlere, çatışmalara duyarsızdı, açıkça söylemek gerekirse insanlarımız oldukça bilinçsizdi. Fakat Suriye’deki savaşın

Antakya halkını etkilemesiyle birlikte işler değişti yeni insanlar harekete geçmeye başladı. Bundan en çok toplumun en hareketli kısmı gençlik etkilendi. Eylemlere katılım olsun, çatışmalara girmek olsun cüretli bir şekilde gençlik görevini yaptı. Aileme gelecek olursam eskiden olduğu gibi artık bir duyarsızlık yok, git gide devrime, devrimcilere sempati duymaya başladılar. Benim mücadelede olduğumu bilmeseler bile bende ki değişimi fark ettiler ve bana destek olmaya başladılar. Demek istediğim Antakya halkı hızla harekete geçiyor. Ama bu yeterli mi? Elbette değil. Elimizi çabuk tutmalıyız. Devrimci mücadelenin gelişimini istiyorsak örgütlenmeliyiz.

Antakya’dan Bir DÖB’lü

CHAVEZ'İ VE VENEZUELA DEVRİMİNİ ANLAMAK

“... olayları önceden belli kalıpların içini hapsetmek doğru olmaz, umduğumuz değil, bulduğumuz fırsatları değerlendireceğiz. Bu yüzdendir ki burada dünyanın hiç bir taktiği işe yaramaz. Ezberleme taktiklerle işe girilmez ve hiç bir taktik ötekine benzemez.” (Bitmeyen Kavga- Steinbeck S. 29-30)

Her ülkenin kendi özgül koşulları ve bu özgül koşullara bağlı olarak sosyalizme geçişinde farklı devrim stratejileri vardır. Chavez bizlere Venezuela’da başlatmış olduğu devrim ile bu sözlerin bir kez daha kanıtlanmasını sağlamıştır. Venezuela emekçi sınıfları kendi nesnel koşullarının ve öncülerinin iktidarlarını kurdular.

Bir asker olan Hugo Chavez, Venezuela’da önce darbe yoluyla iktidarın yıkılmasını denemiştir ancak başarısız olmuştur. 1998 yılında seçimlere girerek iktidara gelmiştir. Bununla beraber siyasal devrim ve toplumsal devrim sürecinde başlamıştır. Bu süreç henüz bitmiş değildir. Maduro ve Venezuela halkı bu devrimin yarıda kalmayacağını, sosyalist ülkelere ve sosyalizm mücadelesi veren diğer ülkelerin işçi ve halklarına garantisini vermiştir. Bununla beraber emperyalist haydutlara geri adım atmayacaklarını, liderleri gibi savaşacaklarını göstermişlerdir.

Hugo Chavez’ in ölümü ile beraber tekeli medya her zaman ki gibi karalama kampanyalarını yapamamıştır. Çünkü, Chavez tüm dünyada ve Venezuela’da emekçi halkın gönlünde taht kurmuş ve sosyalizme gidişi ispatlamıştır. Aynı zamanda anti- emperyalist mücadele açısından da yaptığı her konuşmada ezilen halklara cesaret kaynağı olmuştur. ABD emperyalizmini uluslararası her arenada teşhir etmiş ve onu yerin dibine gömmüştür. Tabi sadece bunlarda değil Venezuela’da yoksullu-

ğu ciddi oranda azaltmış, burjuvalara ciddi olarak güç kaybettirmiş ve dünyaya bunun propagandasını çok iyi yapmıştır. Bunlar ve daha sayabileceğimiz bir çok nedenle birlikte tekeli medya bile onu övmek zorunda kalmıştır.

Ne var ki, tekeli medyanın bile kabul etmek zoruna kaldığı bu gerçekliği Türkiye’de henüz anlayamamış çevreler var. Ve bu çevreler gençliğin de kendi gibi dogmatik düşüncelere çekiyor. Chavez ile ilgili bu çevrelerin düşüncesi şu; “... devrimci bir lider olarak sahiplenmek çizgi bulanıklığı ve burjuva liberal kaymadan başka bir şey değildir.” * Bu düşünce Halkın Günlüğü gazetesi ve çevresine aittir. Ve dahası var, “... özellikle Castro, Chavez, Morales üçlüsünün sergilediği ABD emperyalizmi karşılığı genel bir anti emperyalist niteliği ifade etmez, somutta da etmemektedir. Hatta ABD emperyalizmi karşılığı da radikal değil söylemde keskin olup güdük bir özelliktir.” * Yine aynı yazıda, “... gerek Chavez ve gerekse de diğer ülke ve liderleri (Küba-Castro ve Bolivya-Morales kast ediliyor) için genel bir anti- emperyalistlikten söz etmek mümkün değildir. Her üç ülkede de tekellerin ve bağıntıların olduğu açıktır. Dolayısıyla genel bir anti-emperyalistlikten söz etmek mümkün değildir. Emperyalizme karşı geliştirilen söylemler ise kuru laflardan ibarettir. Tıpkı AKP iktidarı, MHP vb ’nin anti- emperyalist lafazanlıklar yapması gibi...” * İşte bu sözler Mao’ nun dogmatik düşüncesi etkisinde kalan çevrelerde görülmektedir. Yüzyılımızın komünü Küba’ ya ve sosyalizme yürüyen halkların başında gelen Venezuela halkına böyle fütursuzca saldırırken ne hizmet ettiklerini düşünüyorlar acaba? Maoculuğun uluslararası politikadaki karnesi çok kötü, çünkü, emperyalizme yedeklenen, halkla-

rın çıkarına ters bir noktada duruyorlar. Geçmişte de böyleydi (Angola Devriminde aldıkları tutum) . 3 dünya teorisine kadar uzanan politikaları düşmanlarını dostları kabul etmiştir. Herhalde ABD sözcüleri maocular kadar Venezuela’ ya ve liderine laf etmemiştir.

Yine aynı düşünceye sahip, Özgür Gelecek gazetesi , “Chavez; parlayan her şey altın değildir.” ** Başlık çok ilginç. Gözlerimiz ki, Venezuela emekçilerinin ak gözleri ‘altın’ değil, emekçilere ve sosyalizme gönül vermiş, saflığın ışıltısıyla parlayan militanlar arıyor. Chavez onlardan biriydi. Kendi topraklarına özgü Bolivarcı devrimi izledi ve devrimler tarihinden de dersler çıkardı. Devrimci liderleri - ki Fidel’ i de aralarında sayıyor- AKP, MHP faşist partilerin yaklaşımlarıyla anan maocular, kendilerine baksınlar İşçi Partili faşistlerle ittifakı düşündüklerini unutmuşa benziyorlar. Tarih halkların Fidel’ ini faşistlerle yan yana analarla, emekçileri yan yana anmazlar!

En başta söylediğimizi yine tekrarlıyoruz, Venezuela kendi devrim sürecini geçiriyor. Bizler diyalektik materyalist düşünceyi savunan ve bunu yaşamda ki gerçeklikte yorumlayan ve uygulayan insanlar olarak biliyoruz ki, sosyalizme gidişin farklı yol ve yöntemleri var, bizler de kendi ülkemiz de en uygun olan yöntem ile sosyalizme gideceğiz.

* Halkın Günlüğü, Sayı:60, “Chavez’ in Ölümü Vesilesiyle” adlı yazıdan alınmıştır.)

**ozgurgelecek.net, Pazartesi, 18 Mart 2013

DENİZLERİN AÇTIĞI YOL İKTİDAR

1 Mayıs yaklaşıyor. Dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs aynı zamanda kapitalizme karşı en büyük çıkışın gerçekleştiği gün. Çünkü tüm alanlarda sermaye sınıfı ve emperyalist kapitalizm yok oluşuna karşı ne yapabileceğini hararetle tartışırken, işçi sınıfı ve önderlik ettiği halklar devrime ve insanlığın nihai kurtuluşuna doğru ilerliyor. Biz bu sürece Yeni Evre diyoruz. Ve Yeni Evre'de gençlik bu savaşın en önünde büyük görevler yükleniyor.

Türkiye ve Kürdistan'da uzun süredir devrimci durum koşulları yaşanıyor. Burası kapitalizmin en zayıf halkalarından. Bunu işçi sınıfının ve emekçilerin yaşadıkları sorunların katmerleşmesine karşı, yeni bir dünya umuduyla sokağa çıkmış olmalarından tutun da; Kürt halkının devrimci mücadelesinden ve gençliğin faşizme karşı verdiği cesur mücadeleden anlayabiliriz. Zira eylemlerin ve devlet güçleriyle yaşanan çatışmaların süreklilik göstermesi neyin ifadesidir? Kapitalist toplum gençliğe ve toplumun diğer kesimlerine ne vaat ediyor? Son birkaç aya bakmak vaat edilenleri anlamak için yeterlidir.

En çarpıcı olanından başlayalım. Adana'da on üç yaşındaki bir orta okul öğrencisi, Ahmet Yıldız iş kazası adını verdikleri bir katliamla öldürüldü. Okuldan sonra harçlığını kazanmak için çalışmak zorunda olan bu genç, çalıştığı fabrikada kafasını pres makinasına sıkıştırdığı için kapitalist sistemin kurbanı oldu. Çalıştığı yerin patronu, bu çocuk işçinin kaza sonucu öldüğünü önce iddia etti. Arkasından bu genç işçinin ölüm nedeninin kendi kusuru olduğunu söyledi. Genç işçile-

rin kendi sınıflarının diğer parçalarından bağımsız olmayan bir şekilde iş cinayetlerinde katledilmesi hiçbirimiz için şaşırtıcı değil. Çünkü bu sistemde yaşayan emekçilerin yaşamının birilerine kar getirmedikçe bir anlamı yok.

Genç bir işçi (çocuk işçi demek daha doğru aslında) olan Ahmet'in de yaşamı sadece bu kadardı bizleri ezenler için. Ve olası bir savaşta yüz binlerce genç, işte bu kadar kolay feda edilebilir burjuvazi için? Bu ikisi arasında fark yok. Çünkü burjuvazinin çıkarlarına hizmet ettiği sürece yüz binlerce gencin katledilmesi sorun değil!

İnsanlar açısından son derece çarpıcı olan bu olay burjuvalar için sıradan bir olaydır. Devam edelim.

Üniversitelerde, liselerde faşizmin devrimci öğrencilere dönük saldırıları devam ediyor. Üstelik artarak; yine eğitim sisteminin 4+4+4 adı altında tekrardan düzenlenmesi burjuvazinin ihtiyaçlarına göre düzenlenmesi, staj yasasıyla on yaşındaki çocukların dahi çalışmasının önünün yasal olarak açılması, üniversitelerde eğitimin tamamen ve daha üst boyutta ticarileştirilmesi amacıyla devam eden Bologna süreci, mezun olan öğrencilerin ve genç işçilerin işsizlik cenderesi altında ezilmesi, çalışma koşullarının ağırlığı ise cabası... Alevi emekçilere dönük ev işaretlemeleri ise devam ediyor. Ermeni halkına dönük faşist saldırılar da devam ediyor. Suriye'ye yönelik emperyalist savaş tehlikesi ve bu savaşta ölenlerin hepsinin yoksul işçi, emekçi gençler olacağı gerçeği; kadın cinayetleri ve kadınların toplumun ikinci bir sınıfı olarak yaşaması vs. daha sayılabilecek pek çok örnek bizlere kapitalist toplumda burjuvazi-

nin vaatlerinin gerçek anlamlarıdır.

Gençler Arayış İçerisinde

Geçen yıl Taksim'de gerçekleştirdiğimiz 1 Mayıs eylemi dünyada en kitlesel ve coşkulu üçüncü 1 Mayıstı. Önümüzde ise sosyalist Küba ve Kore halkları vardı. Sorunların bu kadar bol olduğu ve geleceksizliğin bu kadar net görüldüğü bir yerde başkası da olmazdı. Sosyalizme bu kadar yakın durumdayken, geçen yıl dikkatimizi çeken bir başka olgu ise kitlelerin bağımsız olarak Taksim'e akın etmesiydi. Bu devrimci hareketin çözmesi gereken bir sorundur. Devrim iddiası olan biz Leninist gençlik açısından da öyle...Daha derin inceleme bu yazının esas konusu değildir ama ilk elden şunları ifade edebiliriz; devrimci hareket kitlelerin arayışlarına cevap olamamış, kitlelerle yeterince sıkı bağlar kuramamıştır. Bu toplumumuzun en dinamik ve yoğun kesimi olan gençlik de daha bariz görünüyor.

Devrimi gerçekleştirmeyi önüne koymuş bir partinin gençliği, bu sorunun üzerine gitmeli ve çözmelidir. Zira bu sorunu çözen, gençlerle sıkı bağlar kurabilen ve arayışların adresi olan kesim çatısı altında bu savaşçı gücü bulundurabilir.

Bu öğrenci gençlik içerisinde de tartışılıyor, hatta reformist hareketler dahi bu konuyu gündeme almış durumda. Geçtiğimiz günlerde ODTÜ'de yapılan ve ODTÜ'de yer alan pek çok topluluğun çağrısını yaptığı ve pek çok üniversiteden katılımın gerçekleştiği öğrenci konferansında ele alınan konulardan biri de buydu. Yine ODTÜ'de her şeyi ile çalıntı olan reformist fason TKP gençliği de bir konferans düzenledi. Ve FKF'yi yeniden kurma kararı almışlar. Türkiye'de gençlik mücade-

LDAN A YÜRÜYELİM

lesinin önemli bir aşamasını ifade eden FKF bugünün ihtiyacına cevap veremez. Fason TKP, ulusalcı TKP eğer gerçekten bu sürece cevap bulacak bir adım atmak istiyorsa FKF'yi değil ama gençlik hareketi içinde devrimci gençlik hareketini temsil ederek ayrılan, o dönemin devrimci gençliğin ortak örgütü olan DEV-GENÇ'i "kurma kararı" almalıydı. Zira FKF gençliğin mücadele tarihinde içerisinde ulusalcı gençliği de barındırır ve gençlik mücadelesinin tohum dönemini ifade etmektedir. Oysa bugün devrimci gençlik hareketi bundan çok daha ilerdedir. Ama fason TKP devrim mücadelesi ilerledikçe dümeni ters çevirmekte ve tarih ilerlerken o geriye gitmektedir.

Burada bir şeye daha değinmek gerekir. Leninist Gençlik bu soruna uzun zamandır değiniyor. Ama genel toplumun da artık bu ihtiyacı görerek harekete geçmesi bizler açısından olumludur. Zira devrimci durum koşullarında söz konusu araç ve yöntemler (dernek, sendika vs. gibi araçlar ve akademik yaklaşımlar) değil sürecin ihtiyaçlarını karşılamak; bunun için çaba sarf edenlerin de önüne bir engel olmaktaydı.

Sonuçta görülmesi gereken gençliğin arayış içerisinde olduğudur. Yine somut gerçeğin bize gösterdiği ve görülmesi gereken bir diğer şey ise devrimci koşullarda bu sorunun uzun bir sürece yayılacak bir çözümü olmadığıdır. Sorun acildir ve çözümü de bir an önce olmalıdır.

Denizlerin Yolundan

6 Mayıs 1972'de Denizler darağacına çıkartıldığında, geride kitlelere ve özellikle gençliğe büyük bir miras bıraktılar. Kitlelerin devrimin bu üç ön-

derine bu kadar derinden bağlı olmaları ve onları her 6 Mayıs'ta binlerle anmaları bize cevabı veriyor. Gençliğin arayışına yalnızca Denizlerin devrimci ruhu ve mücadelesi cevap olabilir. Çünkü kitleler iktidar olmak, devrimci değişimi gerçekleştirmek istiyor. Kapitalist dünyadan kurtulmak ve özgür bir dünya kurmak istiyor. Kitleler Denizlerde işte bu umudu ve dünyayı gördükleri için bu kadar bağlılar. Peki, Denizler ne yapmıştı?

Kısaca özetlemek gerekirse burjuvaziye karşı kesin bir güvensizlik temelinde illegal örgütlenmiş ve silahlı mücadelenin öncüsü olmuşlardır. Öğrenci gençlik hareketinden gelmelerine karşın işçi sınıfının, yoksul köylünün yanında onlarla birlikte mücadele yürütmüşlerdir. Ve son olarak iktidarı hedeflemiştir. Çünkü iktidar her devrimin en önemli sorunudur.

Şimdi bize düşen ise Denizlerin yolundan yürümek ve gençliği Denizleştirmektir. Bu her şeyden önce gençliği reformist- oportünist ve ulusalcı anlayıştan koparmaktan, enternasyonal devrimci bir mücadeleye yönlendirmekten geçiyor. Burada iki önemli araç gençliğe yol göstermektedir.

Devrimci Öğrenci Birliği; anti-kapitalist, anti-faşist, anti- emperyalist mücadele perspektifi ile üniversiteli ve liseli öğrenci gençliğin içinde mücadele eden bir gençlik örgütüdür ve bizlere Denizlerden kalan bir mirastır. Çünkü DÖB Lenin'in 'Politik özgürlük kazanılmadan akademik özgürlük kazanılmaz' politikasını kendine temel alır ve öğrenci gençliğin mücadelesinin okul sınırlarına hapsedilmesine karşılık tıpkı Denizler gibi emekçilerin tüm kesimlerinin mücadelesini kendi mücadelesi sayar. Zindanlarda-

ki devrimci tutsaklardan, Kürt halkının mücadelesine, işçi sınıfının grev ve direnişlerinde en önde yer alan DÖB, tüm gençliği saflarında, işçi sınıfının yanında mücadele etmeye çağırır. Komite- konye örgütlenmesini kendine temel alır.

Yine işçi emekçi gençliğin mücadelede örgütü olan GEB/ Genç Emekçiler Birliği; en örgütsüz durumda olan işçi emekçi gençliği sosyalizm mücadelesine örgütlemeye çalışmakta ve başta taşeronlaşma olmak üzere; işçi gençliğin yaşadığı en temel sorunlarda onun yanında yer alarak mücadele etmektedir. GEB tüm bu sorunların kaynağında kapitalist toplumun işleyiş yasalarını görmektedir. İşçi gençliği bu nedenle Komite- konye örgütlenmesi temelinde kapitalizme karşı bir mücadeleye yönlendirmektedir.

Önümüzde işçi sınıfının mücadele günü olan 1 Mayıs ve işçi sınıfının ve emekçilerin devrimci önderleri olan Denizlerin anması var. Taksim 1 Mayıs'ı canlılığı ve kitleliliğiyle biz gençliğe işçi sınıfıyla bütünleşen gençliğin özgürlüğün yolunun nerede olduğunu gösteriyor. DÖB ve GEB gibi gençliğin mücadele ve kitle örgütleri gençliğe aittir ve gençliği devrime kazanmakla yükümlüdür.

Son söz olarak buradan tüm gençliğe Denizlerin bayrağıyla 1 Mayıs alanı Taksim'e işçi sınıfının saflarında yürümeye davet ederken, 6 Mayıs'ta da Denizlerin katledilişinin 41. yılında devrim bayrağını daha yukarı kaldırmaya çağırıyoruz.

ANKARA'DA ÜNİVERSİTELER AYAKTA!

2012' nin son günlerinde "Gök-türk-2 uydusunun uzaya fırlatılma töreni" öğrencilerin devlete ve polise karşı isyanı ile gündeme geldi ve her yerde bu olay konuşuldu. . Bu isyan, 4 bine yakın çevik kuvvet polisi, çok sayıda panzer ve TOMA ile bastırılmak istenmişti! Yüzlerce gaz bombası, tazyikli su ve plastik mermi kullanılmıştı! Ancak bunların hiç biri yetmemişti ODTÜ'de doğan kıvılcımın yayılmasını engellemeye...

ODTÜ'nün etkisi hala hissedilirken Ankara'da öğrencilere dönük saldırılar ve öğrencilerin bu saldırıları cevapsız bırakmaması, her seferinde düşmanı püskürtmesi bir adet oldu adeta.

18 Mart'ta Hacettepe Üniversitesi'nde faşistlerin okul içerisinde toplanıp etkinlik yapmasını anti-faşist öğrenciler engellemek istediler. Ancak faşistler tabi ki yalnız değil, yanlarında onların koruyucuları olan çevik kuvvetler, sivil polisler, TOMA'lar, gaz bombaları da vardı. Öğrencilere yapılan saldırı sonucunda onlarca öğrenci yaralandı.

Hacettepe Üniversitesi'nde yaşanan olayların hemen ardından 20 Mart'ta Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü içerisinde yapılacak olan Newroz etkinliği sırasında asılacak olan pankarta Özel Güvenlik Birimleri

tarafından yapılan müdahale ile birlikte çevik kuvvetin, TOMA'ların, biber gazlarının öğrencilerin üzerine saldırması gecikmedi.

Bu saldırıların peşi sıra medyanın karalama saldırısı ve okul yönetime soruşturma, uzaklaştırma tehditleri geldi. Bu olayların ardından Ankara'da üniversitelerde 2 günlük bir ara verildi. Bu ara yaptıkları onca saldırıya rağmen hala nasıl korktuklarının göstergesidir. Bu korku onların içinde sürekli büyüyor çünkü gençliğin faşizme karşı mücadelesi büyüyor.

Gençlik;Faşizme Karşı Devrim İçin İleri!

DTCF'de Soruşturma Terörü

Ankara Üniversitesi Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde devrimci çalışmaya ve devrimcilere yönelik baskılar sürüyor. 8 Mart afişi yaptıkları için, aralarında Emekçi Kadınlar afişi yapan bir kadın öğrenci de olmak üzere, 30 kişiye soruşturma açıldı.

Nisan ve Mayıs aylarında yapılacak devrimci çalışmaları engellemek ve DTCF'de devrimciler üzerinde sürekli baskı oluşturmak için yapılan bu baskılar sonuç getirmeyecek ve devrimcilerin olduğu her yerde devrimci faaliyet devam edecektir.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Ankara'dan Bir DÖB'lü

BELÇİKA'DA ÖĞRENCİLER SOKAKTA

Belçika'nın 8 farklı şehrinde üniversite öğrencileri, bütçede eğitime ayrılan payın düşürülmesini protesto etti.

Brüksel, Gent, Anvers, Leuven, Louvain-la-Neuve, Liege, Mons ve Namur'da eşzamanlı düzenlenen gösterilerde binlerce öğrenci, azalan kaynaklar ile eğitim kalitesinin gerilemesinden şikayetçi oldu.

Brüksel'de yaklaşık 3 bin öğrenci, Valon ve Flaman eğitim bakanlıklarının önüne yürüyerek "Öğrenim ücretsiz olmalıdır" şeklinde slogan attı.

Bazı üniversitelerin dersleri askıya alarak destek verdiği gösterilere, ülke genelinde 10 binden fazla öğrencinin katıldığı bildirildi.

İŞÇİLER BİRLEŞİNCE!

Merhabalar ben genç bir işçiyim ve sizlere daha önce çalışmış olduğum tekstil sektöründeki işçilerin mücadeleye ilk kez de olsa atılış dönemlerini yazmak istiyorum. Kişileri, kurumları, yeri ve arada geçen patron işçi konuşmalarını ayrıntılı yazmayarak sadece önemli anları yazıyorum. Bizim ilçede 10- 15 kadar tekstil fabrikası- atölyesi var. Ben köyde yaşamımı sürdürüyordum. Bir gün üç arkadaşım beni görmeye geldi. Dersimli ve Bingöllü iki patron sanayiye tekstil atölyesi açtıklarını ve onlarla görüştiklerini anlattılar. Anlatmaları şöyle; “bizlere eski tarihten işkencelerden, katliamlardan, zulümlerden, ilhaklardan bahsettiler. Bu konuda bize çok dert yandılar. Bizden birilerine benziyorlar” dediler. Bende bir patronunun babam bile olsa bizden olmayacaklarını daha sonraları onların kan emici vampire dönüştüklerini anlaşılır dilde anlattım. Ama yüzlerindeki ifadeye baktığımda onların iyi olduklarına ve de güvenilir olduklarına inandıklarını gördüm. Bu yüzden işe girdim ve onlara anlattıklarımın doğru olduğunu bizzat görecektim. Beraber başvurduk. İşe alındık ve hemen işe başladık.

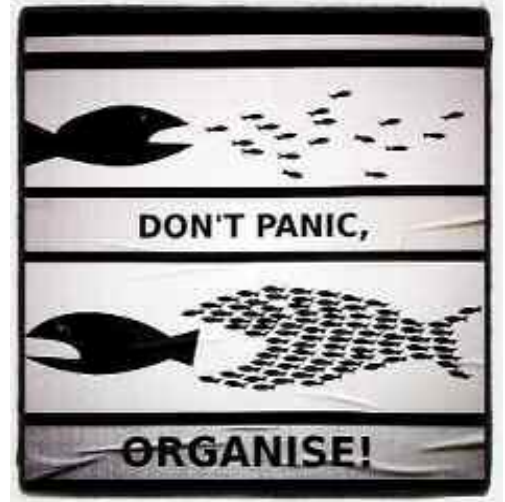
Tekstilde singer (dikiş makinesi) kullanıyordum. Orta düzeyde iş bilen bir işçiydim. Tekstilde maaşlar 400- 600 arasında, işçinin tecrübesine göre veriliyordu. İlk olarak 70 civarında işçiyle işe başlamıştık. Bir ay sonra bu sayı yüzleri bulmuştu. İşçilerle tanışmaya başladım. Hatta samimiyetim artmıştı. Sonra aşçımızın işine son verildi. Sonraki günlerde yemekleri sırayla işçiler yapmaya başlamıştı. Bu da 10 gün kadar sürmüştü. Çünkü birkaç tane işçinin yemek, bulaşık, yemekhane temizliği ve diğer temizlik olmak üzere işlerde devamlı çalışması patronun işine gelmedi. Yemekler dışarıdan sipariş edilmeye başlandı. Dışarıdan pide ve ayran geliyordu. 3 ay daha geçmişti ama hala yemekte pide ve ayran vardı. Bende artık şiddetli bir şekilde bıkkınlık olmuştu. İşçilerden de bir kaçının bu konuda isyan edeceğine söylemleri beni ateşledi ve patronun

yanına görüşmeye gittim. Ona konuşmak istediğimi söyledim. Ona örneklerle durumu açıklayarak istenileni anlattım. Sonra bana en geç 2 gün içinde yemekhanenin faaliyete geçeceğine dair söz verdi. Ben yine de güvenmemiştim.

2 gün bitmişti ve üçüncü gündeydik. Ben hep bir şey yapmalı diye düşünüyordum. Ama ne yapmalıydım? Daha sonra bir bayan ve erkek iki ziyaretçi geldi. Hatta kapıda bizim Makine ustasını görmüşler ve bana kendilerince oyun hazırlamışlar. Ben çalışırken makine utası geldi. Seni kapıda polisler bekliyor, git bak deyince şaşırılmışım. Yine ne oldu? Burada da mı beni buldular gibisine kapıya gidip onları görünce durumu anlamıştım. Havadan sudan sohbetlerle onları da yolcu etmişim. Akşam eve gidince çok düşündüm ama yapılması gerekeni de bulmuşum. Sabah iş geldiğimde makineleri tek tek dolaştım. Durumu ve yapılması gerekenleri tek tek anlattım. Öğle yemekhaneye gitmeyecek dışarıdan bir şeyler alınacak (tost, döner vs) ama herkesin yiyecek alması sağlanacaktı. Öğle zili çaldığında ben çıkışa yöneldim. Çıkış yolu uzundu. Çıkışta patronlar nereye gidiyorsunuz, yemekhane ters tarafta diye söylenmeye başlayınca arka tarafa baktım. Herkes beni takip ediyordu. İçeride kimse kalmamıştı. Öğleden sonra çalışmaya başladık. Sonraki gün yemekhanemiz ve aşçımız da çalışmaya başladı. Daha sonra işçileri kim harekete geçirdi diye birkaç işçiyi sıkıştırdılar ama bulamadılar.

Maaşları 40 Gündür Ödememişlerdi

Bundan 40 gün sonrasıydı. İşçilerin birçoğu (elektrik, ev kirası, kredi kart, taksit vb.) faturalarını ödeyemediklerini birbirlerine anlatıp duruyorlardı. Kulak misafiri olmuşum. Toplantı yaptık ve grevi önerdim. Gözlerinden istemedikleri beliydi ama sıkıntıdaydılar ve başka çareleri de olmadığından kabul ettiler. Bu arada patronunda bir aydır (toplantıda, tatilde, il dışında vs.) gibi bahanelerle iş yerine uğramıyordu. İşçilere de patron şu an gelemez deniyordu. Sabah iş başı yaptık ve makine-

leri kapattık. Patron gelip ödeme yapana kadar makineleri açmayacağımızı bildirdik. Üç saat kadar sonra gel(e)meyen patron iş yerine gelmişti. Ödemelerin yarısı hemen yarısı da dört gün sonra yapılacaktı. Kabul ettiler ve çalışmaya başladılar. Yine de her şey bitmemişti ama mutluydular. Patron yine gitmişti. 4 gün geçmişti. Bu kez tekrar grev yapacağız dediğimde hepisi rahat bir şekilde kabul etmişlerdi. Bu kadar rahat olacağını düşünmediğimden bu beni şaşırtmıştı.

Üç gün geçmişti hala çalışmıyor direniyorduk. Ama çevre köylerde ilçe merkezlerinde işçiler Makine kapatmış, (maaşlarını alamadıkları için) acaba ne olacak, kazanacaklar mı gibi tartışan insanları görüyordum. Her tarafa yayılmıştı. 4 gün sürmüştü, patron gün sonunda geldi ve ödemeleri yaptı. İşçilerin tüm alacaklarını kapatmak zorunda kalmıştı.

Birkaç ay ödemelerimiz ve çalışmalarımız rahat, güzel bir şekilde gitmişti. Bir gün tekstilin kapalı olduğunu gördük. Patron kaçmıştı ve işçilerin bir ay alacakları kalmıştı. İmza topladık ve mahkemeye başvurduk. Sonra döndü ödemeyi yaptı. GİTTİ.

NOT: Ama daha sonra duyduk ki patronların amacı işçilerin alacaklarını en az 5 ay içeride bırakıp kaçmakmış, bunu da başaramamış oldular.

GEB'li Bir İşçi

Seyit KONUK

İbrahim Ethem COŞKUN

Necati VARDAR

ÜÇ GENÇ SOSYALİST İŞÇİ UNUTULMAYACAK

13 Mart 1982! Buca Cezaevi'nde sloganlar dinmiyor! Yoldaşları ve siper yoldaşları "İdamlar Bizi Yıldırılmaz" diye slogan atıyorlar. Sloganlarla uğurladıkları bu toprakların idam edilen ilk işçileri olan Seyit Konuk, Necati Vardar ve İbrahim Ethem Coşkun'dur. 13 Mart 1982'de şafak üç genç devrimci işçinin idamına sahne oluyor. 1982'de idam edilen üç işçi Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar için 16 Mart günü Taksim'de bir anma yürüyüşü gerçekleştirildi. Beyoğlu Tünel'de Genç Emekçiler Birliği (GEB) ve Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), "13 Mart'ın Cüretiyle Faşizmi Yıkalım" pankartı ile toplandı. Soğuk havaya ve yağmura rağmen gerçekleşen coşkulu eylemde idam edilen üç işçinin resimleri ve Deniz Gezmiş'in fotoğrafları taşındı.

Tünel'den Taksim Meydanı'na kadar yürüyen gençlik sık sık "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "İdamlar Bizi Yıldırılmaz", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür",

"Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak", "Yaşasın Hakların Mücadele Birliği", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Deniz İsyân Devrim", "Denizler Yaşıyor Leninistler Savaşıyor", "Seyitler Yaşıyor Leninistler Savaşıyor" sloganları attılar.

Yürüyüş boyunca üç devrimci işçiyi anan kuşlamalar yapıldı ve Taksim Meydanı'na gelindiğinde ölümsüzleşen devrim savaşçıları adına saygı duruşunda bulunuldu, 13 Mart Savaşçıları marşı okundu.

GEB ve DÖB adına yapılan ortak basın açıklamasında "13 Mart 1982! Buca Cezaevi'nde sloganlar dinmiyor! Yoldaşları ve siper yoldaşları 'İdamlar Bizi Yıldırılmaz' diye slogan atıyorlar. Sloganlarla uğurladıkları bu toprakların idam edilen ilk işçileri olan Seyit Konuk, Necati Vardar ve İbrahim Ethem Coşkun'dur. 13 Mart 1982'de şafak üç genç devrimci işçinin idamına sahne oluyor. Yıllar önce 1972'nin şafağında Denizlerin ida-

ma gidişi gibi gidiyorlar. Yoldaşlarının ve öncülerinin izinden yürüdükleri için, idam sehvasına da onlar gibi çıkacaklar. Son sözlerini ve davaya olan bağlılıklarını haykıracaklar. Tıpkı Denizler gibi! 13 Mart 1982'de Üç genç devrimci işçi Seyit Konuk, Necati Vardar ve İbrahim Ethem Coşkun işçi sınıfının gururu ve onuru oldular" denildi. Ayrıca 1980 faşist darbesinin işçi sınıfını gözaltında kaybetmelerle, idamlarla dize getirmeye çalıştığını ama öfke ve kını üzerilerine topladığını bunun için 1982'de idam edilen işçileri andıklarının altı çizildi.

"Onlar idam sehvasında 'Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği' diyerek halkların faşizme karşı zaferinin birleşik mücadeleden geçtiğini bizlere söylemişlerdi. Ve bugün olanlar yoldaşların söylediklerini doğruluyor. Tüm bunlardan dolayı işçi sınıfı ve gençlik 13 Mart 1982'de idam edilen üç genç devrimci önderi unutmayacak. Unutturmayacak!" denilen açıklama, "Yine faşizm tüm bunlardan dolayı yoldaşlarımızı unutmuyor ve onların idamdan önce yazdıkları son mektuplarını ailelerine vermeyerek, 13 Martçıların yarattığı korkuyu itiraf etmiş oluyorlar! Bu mektuplar işçi sınıfının kültür mirasıdır ve onları alacağız. Hiçbir güç işçi sınıfının yarattığı değerleri yok edemez!" diyerek sona erdi. Eylem sonuna doğru, İstiklal Caddesi'nden Taksim Meydanı'na yönelmiş olan Kasımpaşa taraftarları, küfür-lü faşist sloganlarla provokasyon yaratmak istedi. Çevik kuvvet polisleri de kordon oluşturarak iki kitleyi birbirinden ayırttı. Devrimci genç işçi ve öğrenciler faşistlere sloganlarla cevap verdi. Faşistler gidene kadar alanda kalındı ve sonrasında eylem sloganlarla sona erdi.

İSTANBUL

GEB/ GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ
DÖB/ DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

İDAM EDİLEN İLK İŞÇİLER ANILDI

13 Mart 1982’de Buca Cezaevi’nde idam edilen üç komünist işçi Seyit Konuk, Necati Vardar ve İbrahim Ethem Coşkun için Mücadele Birliği Platformu bileşenleri, İHD İstanbul Şubesi’nde yapılan basın açıklamasıyla anıldı. Ve idamlarından önce yazmış oldukları mektupların ailelerine verilmesi istendi. Sınıfsız, sömürsüz bir dünya için yaşamlarını veren üç işçi önderinin mirasına sahip çıkılacağı belirtildi.

İHD İstanbul Şubesi’nde yapılan açıklamada Genç Emekçiler Birliği ve Devrimci Öğrenci Birliği adına söz alan Kenan Aktaş 31 yıl önce bugün 1982’de Buca Cezaevi’nde idam edilen üç genç komünist işçi Seyit Konuk, Necati Vardar ve İbrahim Ethem Coşkun’un bu topraklarda idam edilen ilk işçiler olduklarını ve işçi sınıfının onur ve gururu olarak anıldıklarını belirtti.

Adalet Bakanlığı tarafından 12 Eylül’de idam edilenlerin devrimcilerin ailelerine dosyalarının geçen yıl teslim edildiği fakat mektuplarının teslim edilmediğini hatırlatan Aktaş, devrimcilerin bıraktıkları mektupların ailelerine ve yoldaşlarına teslim edilmesi için başlatılan kampanyayı duyurmak amacıyla bir araya geldiklerini belirtti.

Genç Emekçiler Birliği (GEB) ve Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak onların sınıfsız sömürsüz bir dünya istemiyle yaşamlarını ortaya koyan genç işçiler olduklarını belirten Aktaş, “bizler gençler olarak onların verdiği mücadeleyi örnek aldık. Onların idam ediliş nedenlerinin sosyalizme ulaşma mücadelesi vermeleri olduğunu biliyor ve onların mücadelesini sürdüreceğimizi belirtiyoruz. 12 Eylül 1980 darbesi sonrasında idam edilen devrimcilerin ailelerine bıraktıkları mektuplar bizlere de bırakılmıştır. Ve bunların teslim edilmesi için bir kampanya başlattık. Bu kampanyaya emeğe duyarlı tüm kurum ve kişileri destek vermeye çağırıyoruz” diyerek sözlerini tamamladı.

Av. Sevinç Sarıkaya ise 12 Eylül askeri darbesinden sonra idam edilen devrimcilerin ailelerine dosyalarının 30 yıl sonra teslim edildiğini, fakat yazdıkları mektupların teslim edilmediğini hatırlattı.

Buca Cezaevi’nde idam edilen üç genç işçinin idam edilen ilk işçiler olduklarını da vurgulayan Sarıkaya, 17 Mart 1982 tarihinde İzmir Buca Kapalı Cezaevi tarafından Adalet Bakanlığı’na yazılan yazıda mektupların ailelerine verilmeyiş nedeni olarak ise şöyle dediğini aktardı:

“Her üç hükümlünün yazdıkları mektuplar içerikleri itibarıyla TCK’nın 142. ve 159. maddelerine muhalif muhteviyat taşıdıkları bilahare tetkikleri sonucu anlaşılmiş bulunmaktadır. Hükümlülerin

infazları sırasında baba ve annelerine verilmek üzere yazdıkları son mektuplar yukarıda belirtildiği üzere suç teşkil eder mahiyette görülüş ve bu sebeple ilgililere verilmesine ve yapılacak muamelede tereddüte düşülmüştür, mektupta sakınca görülen kısımlar çizildiğinde ise ortada muhteviyat kalmamaktadır. Tüm bu nedenle mektupların Bakanlığa verilmesi uygun görülmüştür.”

Yıllar sonra Adalet Bakanlığı tarafından mektupların ailelere verilmemesinin aynı zihniyetin devam ettiğinin somut kanıt olduğunu ifade eden Sarıkaya, “12 Eylül Yargılaması” adı altında Ankara’da bir tiyatro sahnelendiğini ve bu yargılamada adalet beklentisinin olamayacağını belirtti.

Sarıkaya, idam edilen üç devrimci işçinin mektuplarının alınması için başlatılan kampanyaya devrimci değerlere sahip çıkan tüm duyarlı kesimleri birlikte emek vermeye davet ederek konuşmasını sonlandırdı.

Emeğe Ezgi Müzik Grubu adına konuşan Ebru Şahin ise, gençler ve emeğe saygı duyanlar olarak idam edilen üç devrimci işçinin yaşamlarından çok etkilendiklerini belirtti. İşçilerin, emekçilerin, üretkenlerin sanatını yaratmak çabasında olanların bu tür değerlere sahip çıkmaları gerektiğini söyleyen Şahin, “bizler de Grup Emeğe Ezgi olarak genç arkadaşlarımıza bu üç devrimci işçinin mektuplarının teslim edilmesi için gerekli çabayı göstereceğimizi ve miraslarına sahip çıkacağımızı belirtiyoruz” diyerek sözlerini tamamladı.

**GEB/ GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ
DÖB/ DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ**

13 MART SAVAŞÇILARI ANILDI

İşçi sınıfının üç yiğit evladı idam edildikleri kentte İzmir’de Mücadele Birliği Platformu tarafından yapılan bir yürüyüş ve etkinlikle anıldı. İzmir’de bir aydan uzun bir süredir gerek emekçi mahallelerde gerek merkezi noktalarda yapılan afiş, bildiri gibi propaganda-ajitasyon faaliyetleriyle gerekse de internet üzerinden yapılan çalışmalarla işçi sınıfının üç yiğit savaşçısını selamlayan ve emekçileri eyleme çağıran Mücadele Birliği Platformu, 16 Mart günü saat 15.00’da Konak YKM önünde buluştu. Eylemden iki saat önce de Konak YKM önünde yapılan ajitasyon ve bildiri dağıtımlarıyla emekçileri “Denizlerden Seyitlere İdamlar Bizi Yıldırılmaz” yürüyüşüne davet

eden Mücadele Birliği Platformu, eylem esnasında “Denizlerden Seyitlere İdamlar Bizi Yıldırılmaz- Mücadele Birliği Platformu” yazılı ve üzerinde Seyitlerin fotoğraflarının olduğu bir pankart açtı. “Söz Veriyoruz” ve “Sosyalizme Libertad” marşlarının ardından yürüyüşe geçen kitle eylem esnasında “13 Mart’ı Unutma, Unuturma”, “Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür”, “İdamlar Bizi Yıldırılmaz”, “13 Mart Savaşçıları Yaşıyor, Savaşıyor”, “Deniz, İsyân, Devrim”, “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak”, “13 Mart Savaşçıları Yaşıyor, Leninistler Savaşıyor”, “Denizlerin Partisi Devrime Yürüyor”, “Faşizme Karşı Silah Başına”, “Denizlerin Yolunda Leninist Saflara”, “Emperyalist Savaşı Halk Devrimi Önler” sloganları atıldı. 12 Eylül faşizmi tarafından katledilen devrimcilerin isimleri tek tek okunarak “Yaşıyor” sloganlarıyla selamlandı.

Yapılan ajitasyon konuşmalarıyla hem

kitleye dönük hem de eylemi izleyen yüzlerce emekçi Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar’ın devrimci tavırları anlatılırken, emekçi halkların karşı karşıya olduğu Kentsel Dönüşümden ve faşist saldırılardan bahsedildi. Yapılan yürüyüşün ardından Sümerbank önüne varan Mücadele Birliği Platformunu Seyit Konuk, Necati Vardar ve İbrahim Ethem Coşkun’un resimlerinin olduğu “Denizlerden Seyitlere İdamlar Bizi Yıldırılmaz” pankartı karşıladı. Basın açıklamasına geçilmeden önce Seyitler şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşmiş devrimciler için saygı duruşu gerçekleştirildi. Ve basın açıklamasının okunmasına geçildi.

Mücadele Birliği Platformu adına okunan açıklamada “13 Mart 1982 de’ üç devrimci işçi, Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar 12 Eylül faşizmi tarafından idam edildiler. 12 Eylül’de yüzbinlerce yurtsever, ilerici, devrimci gözaltına alındı, işkence gördü. Binlercesi tutuklandı. Binlercesi katledildi. Bu büyük kıyımın bir başka yüzü faşizmin mahkemelerinde kıldığı kalemlerdir. 12 Eylül faşizmi 17 devrimciyi idam etti.

Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar da İzmir Buca cezaevinde 13 Mart sabahı idam edildiler. İdama sloganlarıyla yürüdüler. Onların son mektupları “sakıncalı” bulunarak ailelerine teslim edilmedi. Cenazeleri ailelerine verilmedi. Faşizm, onların ölümlerinden sonra da arkalarında bırakacakları etkiden korkuyordu. 31 yıl önce ölümlerinden bile korkulan üç komünist işçi bugün hala faşizm için korku kaynağıdır.

Bugün Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar şahsında 12 Eylül idamlarına ve faşizme karşı korkmadığımızı, yılmadığımızı haykırmak için burada toplandık. Hiçbir güç bizi onların yolundan

alı koyamaz. Seyitlerin, zindan savaşlarına dönüştürdüğü tutsaklıkları, işçi sınıfının en önünde yürüttükleri TARİŞ, BMC direnişleri ve idam sehpahasını tekmelerken attıkları “ Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği” sloganları bugün hala işçi sınıfı ve yurtseverlerin mücadelesinin yol göstericisidir. Bugün Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar’ı anmak demek faşizm karşısında dimdik durmak demektir. 12 Eylül Faşizmi devrimcileri katlederek ancak bir süre soluklanmayı başarabildi ama işçi sınıfının sosyalizm mücadelesini, devrim yürüyüşünü engelleyemedi. Tümüyle kurumsallaşmış olan faşizmin sınıf mücadelesini de ulusal

mücadeleyi de geriye düşürmeyi başaramadığını hepimiz biliyoruz. Bugün, Seyitlerin dostları ve yoldaşları olarak burada bulunuşumuz onların mücadelesinin yaşatmaya devam ettiğinin ve edeceğinin en büyük göstergesidir. Denizlerden Seyitlere İdamlar Bizi Yıldırılmaz” denildi.

Ardından 12 Eylül faşizmi tarafından idam edilen devrimcilerden Mustafa Özenç’in bir şiiri okundu. Atılan sloganların ardından Mezopotamya Kültür Merkezi’nden Koma Agire Zerdeşt etkinliğe ezgileriyle güç kattı. Müzik grubu üyeleri ezgilerini seslendirdiği sırada sık sık 13 Mart savaşçıları nezdinde 12 Eylül döneminde idam edilen tüm devrimcileri selamladı. Koma Agire Zerdeşt son olarak “Çavbella” eserini seslendirdikten sonra etkinlik atılan sloganlarla sona erdi. Basın açıklamasına BDSP, Ekim Gençliği, Ege 78’liler Derneği, Alinteri ve 13 Mart Savaşçılarının dava arkadaşı Metin Sağdıç destek verdi.

Mücadele Birliği/İzmir

“Bu Mektuplar İşçi Sınıfına Aittir...”

13 Mart 1982’de idam edilen İbrahim Ethem Coşkun, Seyit Konuk ve Necati Vardar’ın mezarları ziyaret edildi. Mezar ziyareti 13 Mart saat 13.00’te gerçekleşti. Ziyaretin ardından saat 16.00’da İHD’de bir basın toplantısı gerçekleştirildi. Basın toplantısı idam edilen 13 Mart Savaşçıları’nın son mektuplarının verilmesi için yapıldı.

Basın metninde, “Onlar bu topraklarda idam edilen ilk işçilerdir. İşçi sınıfının onuru ve gururudur... Bizler 31 yıl sonra bugün onları yeniden saygıyla anıyoruz... 30 yıl sonra ailelerine verilen dosyalarda, yoldaşlarımızın son mektuplarının olmadığı görüldü. Bu mektuplar işçi sınıfına aittir. Yoldaşlarımızın verdikleri mücadelenin değerleridir... Bu mektupların geri verilmesi için başlattığımız kampanyaya duyarlı herkesi bekliyoruz. Hiçbir güç işçi sınıfının tarihini yok edemez. Denizlerden Seyitlere İdamlar Bizi Yıldırılmaz...” denildi.

Basın metninden sonra 13 Mart Savaşçıları’nın kısaca yaşamları ve mücadele yılları anlatıldı. Basın toplantısına aynı davadan yargılanan Metin Sağdıç ve İslam Arpat da katıldı. Sağdıç 13 Mart Savaşçıları’nı kısaca anlattı. Sağdıç “Gittikleri her yeri renklendiren insanlardı... Seyit’Hakime siz burjuvazinin bir avuç temsilcisi benim gibi bir halk savaşçısını yargılayamazsınız; beni ancak halkım yargılar’ de-

di.

Onlar idam e-
dildiler ama asla teslim olmadı-
lar... Nasıl Latin Amerika ülkelerinden çıkmış
efsaneleşmiş CHE varsa Seyit de bizim CHE’mizdi... Biz
onları güneşe uğurladık...” dedi.

Metin Sağdıç’ın ardından 13 Mart Savaşçıları ile aynı süreçte Buca cezaevinde bulunan İslam Arpat sözü aldı. Arpat, “İdam cezası yiyenler mahkeme dönüşü Buca’da idamlıkların tutulduğu hücrelere taşınıyorlardı. Diğer devrimci arkadaşları olsun yoldaşları olsun idamlıklarla görüşme durumları olmuyordu. Şöyle bir şey vardı; bütün devrimciler, devrimci dayanışma gereği o dönemde ayrı görüşte olsalar bile, idamlıklar hepimizin ortak değeriydi... Ben 79’da cezaevine girdim 81’in sonlarında çıkmıştım. İdam edildikleri gün yoktum orada. Sonra 83’ün başında tekrar cezaevine girdiğimde, bir gardiyanın sohbetimizde söylediği şu sözler devrimci demokrat olan herkesin ortak onurudur: ‘Giderlerken adamlar sanki sokakta gösteriye gider gibi, bağıra çağıra slogan ata ata gittiler’. İnsanın nutku tutuluyor böyle durumlarda. İdamı böyle eylem gibi karşılamaları, Denizler yolundan Mahirler yolundan İbrahimler yolundan gitmeleri ayrıca bir onur veriyor. Onlarla gurur, onur ne varsa hepsini içimizde hissediyoruz. Mücadelelerinin bundan sonra bütün devrimcilere örnek olması dileğimiz” dedi.

ÇHD ve İHD’nin destek verdiği basın toplantısı, üç komünist işçiyi anmak üzere 16 Mart 2013 Cumartesi günü saat 15.00’te Konak YKM önünden Sümerbank’a yapılacak yürüyüşle davetle bitirildi.

Daha sonra Ayışığı Sanat Merkezine geçilerek, Tariş günleri, cezaevi öncesi ve cezaevi anıları üzerine bir söyleşi gerçekleştirildi.

**İzmir
Mücadele Birliği Platformu**

İZMİR'DE MÜCADELE BİRLİĞİ OKURUNA POLİS TACİZİ

İzmir'de üniversite öğrencisi Mücadele Birliği okuru polis tarafından birkaç gün arayla aranmış ve kendisine ekonomik vaatlerde bulunularak işbirliği teklif edilmiştir. Okurumuz kendisini bir daha aramaları gerektiğini, bunun taciz olduğunu, aksi takdirde savcılığa gideceğini söylediğinde ise polis "Ne yapacaksın basın açıklaması mı yapacaksın İHD'ye mi gideceksin" gibi sözler söylemiştir. Bize ulaşan okurumuz bu tür saldırı ve tacizlerin mücadeleyi zayıflatmayacağını aksine güçlendireceğini belirtmiştir.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

İZMİR AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ ÇALIŞMALARINA KATILAN ÖĞRENCİYE POLİS BASKISI

İzmir'de bir üniversite öğrencisinin, Ayışığı sanat merkezi çalışmalarına katıldığı için memleketinde bulunan ailesi birkaç gün arayla polis tarafından tehdit edilmiştir.

Emniyet müdürlüğüne çağrılan aileye, kızlarının Ayışığı Sanat Merkezi çalışmalarına katıldığı, bu kurumun yasadışı terör örgütünün yeri olduğu iddia edilmiş, ailenin bunun önünü kesmesi için çocuklarına baskı yapması gerektiği söylenmiş ve aile tehdit edilmiştir. Ailesiyle görüşen üniversite öğrencisi ne yaptığını bildiğini ve bunların aileyi korkutmak için yapılan yasa dışı işlemler olduğunu anlatmış, ailesine polisin çağrılarına cevap vermemesini söylemiştir.

Üniversite öğrencisi, bu tür baskıların kendisini yıldırmadığını aksine mücadeleye olan inancını ve bağlılığını arttırdığını belirtmiştir.

DEVRİMCİ İRADE TESLİM ALINAMAZ!

İzmir'den DÖB'lü Öğrenciler

Merhaba Genç Yoldaşlar;

"Düşünürken özgür olamamak, düşüncelere vurulmuş büyük bir zincirdir ve zincirlenen düşünce ölür" diye başlayayım sözlerime. Bizim ülkede hakkını savunmak, hakkını aramak suçtur. Başından geçen bir olayı anlatayım. Amcam rahatsızlandı ve hastaneye götürdük. Doktor bakar-ken hemşire doktora "Yeşil kartı var" dedi ve doktor da "Yeşil karta bakmıyoruz" dedi. Doktor bakar-ken amcam doktorun boynundan tuttu, "bakacaksın" dedi ve doktor "Sen kimsin ki bakayım" dedi. Amcam şu cevabı verdi: "BEN HALKIM!" dedi ve doktor baktı. Az önce bakmam diyen doktor.

Demek ki neymiş; Doğru düşünce doğru yöntemle anlatıldığında etkili olurmuş.
Bu devlet herkese öyle bir zihniyet yükledi ki, doktor olsun, polis olsun, hepsi bir hiç olmak zorunda.

Antep'ten Bir DÖB'lü

Ve Cellat uyandı yatağında bir gece “Tanrım dedi. “Bu ne zor bilmece Öldükçe çoğalıyor adamlar Ben tükenmekteyim öldürdükçe..”

Bundan tam 31 yıl önce 13 Mart 1982’de üç devrimci işçi Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar 12 Eylül askeri-faşist darbesiyle iktidara gelen cunta tarafından idam edildiler. Onlar savaşı ve sömürsüz bir dünya için savaştılar. Ve bu uğurda hiçbir fedakarlıktan kaçınmadılar. Faşizm devrimcileri idam ederek, katlederek yok edebileceğini düşündü ama nasıl ki Denizlerin idamı devrim mücadelesini durduramamış ve Seyitleri doğurmuşsa, Seyitlerin idamı da devrim mücadelesini engellememiştir. Faşizm bugün daha fazla saldırıyor ama sosyalizm mücadelemiz Denizlerin, Seyitlerin yolundan yürüyenlerle, gençliğin, emekçilerin, yükselen mücadelesiyle büyüyor. Yaşamın her alanında bunu yaratmaya çalışan bizler Mücadele Birliği Platformu olarak 13 Mart günü saat 17:00’de yoldaşlarımızın anısını yaşatmak için bir basın açıklaması düzenledik.

Eylemimiz Ayışığı Sanat Merkezinden iki yoldaşımızın şiir okumasıyla başladı. Faşizme meydan okuyan şiirler çevredekiler tarafından dikkat çekti. Şiirlerin okunmasından sonra başta 13 Mart savaşı için olmak üzere devrim ve sosyalizm mücadelesinde bayraklaşmış tüm savaşılar için saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşu sırasında DİK’li ve DÖB’lü yoldaşlarımız şiirler okudu.

Şiirlerin okunmasının ardından basın metnine geçildi. Okunan basın metninde: “Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar bugün sonuçlarını yakıcı bir biçimde hissettiğimiz 24 Ocak 1980 Ekonomik İstikrar politikalarının bir sonucu olarak katledildiler. Sermaye sınıfının, özel mülkiyet sisteminin güvencesi ordu, yaptığı darbeye yönetime el koydu ve Güney Amerika modeli faşist bir diktatörlük kurdu. Ve işçi sınıfının, emekçi halkların ekonomik, demokratik ne kadar kazanımı varsa sermaye lehine gasp etti.

Sermaye sınıfına dikensiz gül bahçesi sunan faşist cunta ve onun başı Evren, darbenin gerekçesini açıklarken “Bugün burada biz olmasaydık onlar olacaktı” diyerek proleter

bir devrimin ne kadar güncel ve somut olduğunu anlatıyordu. Cunta liderinin ilk yaptığı iş komünistleri, devrimcileri sokak infazlarında, işkence tezgâhlarında, idam sehparalarında katletmek oldu.

13 Mart 1982’de Buca zindanında üç komünist işçi önderi ve sendikacı idam edilerek katledildi. Amaç devrimci proletaryaya gözdağı vermek ve onu teslim almaktır.

Artık zincirlerimizden başka kaybedeceğimiz bir şeyimiz kalmadı. Kazanacağımız ise özgür ve mutlu bir dünya var. Seyitler, İbrahimler, Necatiler böyle bir dünya için savaştılar. Onların gösterdiği yoldan yürüyelim, onlar gibi ilerleri atalım, onlar gibi savaşalım.” İfadeleri yer aldı.

Eylem boyunca “13 Mart Savaşçıları Ölümsüzdür”, “İdamlar Bizi Yıldırılmaz”, “Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegin Olacak”, “Dünya Emegin Olacak” sloganları atıldı.

Basın metninin okunmasından sonra idam edilen yoldaşların isimleri okunmasının ardından “Yaşıyor” diye haykırarak hep birlikte. 13 Mart Savaşçıları Ölümsüzdür sloganı ile eylemi sonlandırdık.

**ŞAN OLSUN DÖVÜŞEREK ÖLÜMSÜZLEŞEN SAVAŞÇILARA!
KAHROLSUN FAŞİZM ,YAŞASIN MÜCADELEMİZ!**

Adana / Mücadele Birliği Platformu

FAŞİZMDEN KORKMUYORUZ!

Devrimci Öğrenci Birliği ve Genç Emekçiler Birliği 16 Mart'ta Ankara'da 13 Mart 1982'de idam edilen üç devrimci işçi Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar'ı anmak için bir yürüyüş gerçekleştirdi. Saat 15.00'te Sakarya Caddesi'nde toplanmaya başlayan gençlik, sloganlarla Yüksel Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "GEB Yürüyor, Devrim Büyüyor", "Deniz, Yusuf, İnan, Savaşa Devam", "Gençlik Sokağa, Devrime, Özgürleşmeye" sloganları atıldı. Aynı zamanda çevredeki insanlara "6 Mayıs'ta idam edilen Denizlerin yolunda 3 devrim savaşçısı Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar'ın kavga bayrağını devrime taşıyoruz" şeklinde ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Eylem boyunca polisin engelleme çabalarına rağmen Ziya Gökalp Caddesi trafiğe kapatılarak yürüyüş devam ettirildi ve Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması yapıldı. Açıklamada Ankara'daki Devrimci Öğrenciler ve Genç Emekçiler olarak faşizmin Gazi'de, Beyazıt'ta ve Halepçe'de yaptığı katliamların unutulmadığı belirtildi. Ayrıca Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar şahsında katliamlardan ve faşizmden korkmadıklarını ve yılmadıklarını, aksine bugün söylenen her sloganla, her sözle ve her adımla onların mücadelesini ve devrimci mücadeleyi büyülterek devam ettiklerini haykırdılar. Basın açıklaması sonrasında eylem, sloganlarla sonlandırıldı.

ANKARA/

GEB/ Genç Emekçiler Birliği-
DÖB/ Devrimci Öğrenci Birliği

ANTEP'DE 13 MART ANMASI

13 Mart 1982 de idam edilen üç devrimci işçi Seyit Konuk, Necati Vardar ve İbrahim Ethem Coşkun'u anmak için bir söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşiye ilk önce 13 Mart savaşçıları şahsında devrim mücadelesinde ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları için saygı duruşu ile başlandı. Ardından 13 Mart savaşçılarının kısaca yaşamları anlatıldı. Ve ardından onların yazmış olduğu mektuplar okundu.

Daha sonra söyleşiyi işçi sınıfı mücadelesi ve örgütlenme üzerine konuşmalarla geçirdik. İşçi sınıfı mücadelesinin gelişimi, emekçi kitleler için devrimin zorunluluğu ve gerçek özgürlüklerin ancak sosyalizm ile gerçekleştirileceği üzerinde konuşuldu. Özellikle de 13 Mart savaşçıları anmanın en iyi yolunun onlar gibi devrim davasına bağlı kalarak mücadelenin yükseltilmesi gerektiği üzerinde durarak devrimin ancak bu yolla mümkün olduğu vurgulandı.

Antep Mücadele Birliği Platformu

İYİ UYKULAR ANNE...

Ve düştüler yola
Zindanlarda
dağlarda
yaşamı yaratmaya,
Okullarda
sokaklarda
baharı aramaya.
Kızıl bayrak yüreklerde
Kızıl yıldız alınlarda
Rengini alır
kavgamızdan ve sevdamızdan
Silah olur ellerde
Söz olur dillerde
Ve sevda olur
Umut olur
Kavga olur kalplerde...
Yaşam olur bedenlerde
ekmek, emek olur her yerde!
Yumruk olur saflarda!
Öfke olur en önde!
Ve Uğur olur, Ceylan olur!
Kürdistan'da çocuk olur!
Yürek olur, bilinç olur
kavgada!
Direniş olur meydanda!
19 Aralık olur zindanda
Madımak olur Sivas'ta
Bir Alevi olur Maraş'ta!
Bir kaçakçı çocuk olur
Uludere Şırnak'ta*!

Antep'ten bir DÖB'lü

*: Şirnex - Qileban - Roboskî katliamı.

Anne neredesin, neden sarmıyorsun beni, nerden geliyor bu silah sesleri, bomba sesleri! Korkuyorum anne. Bir amca girdi evimize, kapıyı çalmadan hem de. Sen bana böyle öğretmemiştin, kapı çalınmadan girilmezdi bir eve. Bu amcaya kimse bunu öğretmemiş mi anne? Girdi evimize, sorgusuz sualsiz, elinde silahı ile... Korkuyorum anne, gel ne olur! Korkularım asi nehirlere gibi, bu amca beni zorluyor anne. Kalk derken ne kadar da canımı acıtıyor. Bu daha her şeyin başlangıcı der gibi.

Babam nerede anne? Bunca haykırışıma nasıl koşmadı! Oysa kıyamazdı bana, dayanamazdı ağlamama, koşar alırdı kucağına, ağlama yavrum derdi, ben yanındayım derdi. Babam, o dağ gibi adam nerede... Abim, ablam da yok ortalarında. Beni yalnız mı bıraktınız anne? Beni yalnız mı bıraktınız?

Annem... Mabedim... Buradasın! Neden yerde yatıyorsun anne? Babam, ablam, abim neden yerde yatıyorsunuz! Bu elma şekeri rengi ne üzerinizde? Bağırma anne, korkma da! İyi-yim ben. Ne yapmasınlar anne? Kime kıymasınlar? Ağlama ne olur!

Şimdi bir ağırlık çöktü üzerime. Başımın tam arkasında bir ağrı... Uykum geliyor sanki. Göz kapaklarımda bir ağırlık... Ninniler söyle bana anne. Güzel sesinle güzel türküler söyle. Yüreğime işlesin sesin. Güzel düşler göreyim uykumda. Babamın bana o kırmızı pabuçları alabildiğini göreyim yine düşümdede. Sen ninnilerini söylemeye devam et anne. Susma sakın! Duymayayım silah seslerini. Kâbusa dönüşüyor yoksa düşlerim. Kana bulanıyor mavi uçurtmam. Bu uyku her şeyin sonu olmayacak değil mi anne? Hep birlikte çocukların ölmediği, uçurtmaların vurulmadığı, senin düşlerindeki ülkeye gidiyoruz değil mi? Susma ne olur anne, türkülerini söyle. Göz kapaklarım iyice ağırlaştı, iyi uykular anne.

İyi uykular.

Adana'dan Bir Genç Yoldaş Okuru

Kitap Tanıtım

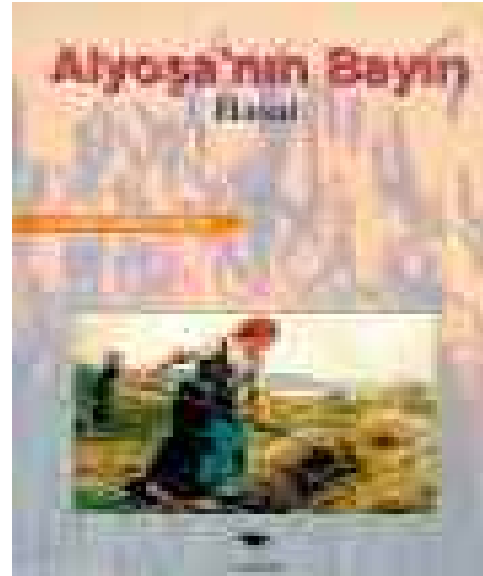
ALYOŞA'NIN BAYIRI (HASAT)

Valentina kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldandı:

“Her şey niçin bu kadar güzel? Çevredeki dinginlik ve mutluluk neden ileri geliyor? Ormandan, gökten ve sürülerden mi? Yalnız bundan değil... Bütün bunların hepimizin değil de, yalnız benim olduğumu bir an için hayal ettim. Böyle bir şeyi düşünmekten bile öğreniyorum. Bütün güzellik hemen kayboluyor, öyle olsa bazılarında şikayet ve haklı bir hırs, diğerlerinde ise, korku ve açgözlülük belirir. Çevrede mutluluk, birlik ve barış olmaz. Alyoşa'nın bayırının bütün güzelliği anında kaybolur.”

Romanımızın kahramanı Valentina'nın da söylediği gibi tüm bu mutluluk ve birliğin kaynağı her şeyin tek bir kişiye ait olması değil de bunun tam tersidir. Bunun tam tersini yaratma mücadelesidir, insanların yeni bir yaşamı var etme çabasıdır.

Rusya' da Hasat adıyla yayımlanarak 1950 yılında Stalin ödülünü alan Alyoşa'nın Bayırını adlı eser Galina Nikolaeva tarafından yazılmış. Roman, İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında, Hitler ordusunun yakıp yıktığı Sovyet ülkesindeki yeneden ayağa kalkışı 1 Mayıs Kolhozunu ele alarak bizlere sunuyor. 1 Mayıs Kolhozunda da diğer yerlerde olduğu gibi savaş sona erse de savaşın etkileri hala sürmektedir. Neredeyse her şey savaştan kötü etkilenmiş; en yetkin komünistler, parti kadroları savaşta kaybedilmiş, üretim gerilemiş, aileler dağılmıştır. Tüm bu olumsuzluklara rağmen 1 Mayıs Kolhozunun yeniden varolma çabaları, savaşta öldüğü düşünülen kolhoz başkanı Bortnikov'un geri

gelmesiyle daha da yükselir. Kolhoz insanları için asıl savaş bundan sonra ortaya çıkacaktır. Bu savaşın amaçları ise bir öncekinden çok farklıdır; üretim hedeflerinin büyütülmesinden tutun da, partinin örgütlenmesine, YENİ İNSAN'ın yaratılmasına kadar her şey vardır.

Tüm bu amaçlara ulaşmak için denenen yeni yöntemler, görülen eğitimler, toplantılar, tartışmalar, insanların üretim sürecine yavaş ama gönülden katılması... Kolhozun kendini yeniden yaratma sürecindeki özveri, yeni yaşamı, yeni insanı örme mücadelesi tüm renkleriyle karşımızda duruyor. Vasya, Dunyaşka, Alyoşa, Valentina öncülüğünde gelişen olaylarda, değişen hayatlarda, 1 Mayıs Kolhozunun kendini yeniden toparlamasında ve verilen mücadelenin güzelliğinde kaybolmak isteyenlerin zevkle okuyacağı bir kitap.

İZMİR'DEN BİR GENÇ YOLDAŞ OKURU

Rüzgâr,
yıldızlar
ve su.
Bir Afrika rüyasının uykusu
düşmüş dalgalara.

Işıltılı, kara
bir yelken gibi ince
direğinde geminin.
Geçmekteyiz içinden
bir sayısız
bir uçsuz bucaksız yıldızlar âleminin.
Yıldızlar
rüzgâr
ve su.
Baş üstünde bir gemici korusu
su gibi, rüzgâr gibi, yıldızlar gibi bir türkü söylüyor,
yıldızlar gibi
rüzgâr gibi
su gibi bir türkü.

Bu türkü diyor ki, «Korkumuz yok!
İnmedi bir gün bile gözlerimize
bir kış akşamı gibi karanlığı korkunun.»
Bu türkü

diyor ki,
«Bir gülüşün ateşiyle yakmasını biliriz
ölümün önünde sigaramızı.»

Bu türkü
diyor ki,
«Çizmişiz rotamızı
dostların alkışlarıyla değil
gıcirtısıyla düşmanın
dişlerinin.»

Bu türkü diyor ki, «Dövüşmek..»
Bu türkü diyor ki, «Işıklı büyük
ışıklı geniş ve sınırsız bir limana
dümen suyumuzda sürüklemek denizi..»
Bu türkü diyor ki, «Yıldızlar

rüzgâr
ve su...»

Baş üstünde bir gemici korusu
bir türkü söylüyor,
yıldızlar gibi
rüzgâr gibi,
su gibi bir türkü..

SİBEL SÜRÜCÜ

22 NİSAN 2001
TKEP/L DAVASI TUTSAĞI
ÖLÜM ORUCU SAVAŞÇISI

KIZILDERE'DE DÜŞENLER KAVGAMIZDA YAŞIYOR!

30 MART KIZILDERE

halkın denizi denizleşen halkla

6

Mayıs

İDANLARININ 41. YILINDA DENİZLERİ ANIYORUZ

DENİZLERİ ANMA PROGRAMLARI

ANKARA

Emeğe Ezgi Konseri

Tarih: 4 Mayıs

Saat: 15:00

Yer: Sakarya Meydanı

Anma

Tarih: 6 Mayıs

Karşıyaka Mezarlığı 2 No'lu Kapı

Saat: 10:00

İSTANBUL

Miting

Tarih: 6 Mayıs

Saat: 12:00

Toplanma: Tepe Natilius

Miting Alanı: Kadıköy İskele Meydanı

ANTEP

Miting

Tarih: 5 Mayıs

Saat: 12:30

Toplanma: Kırkayak Parkı

Miting Alanı: Yeşilsu Parkı

İZMİR

Yürüyüş

Tarih: 5 Mayıs

Saat: 14:00

Toplanma:

Konak YKM Önü

ADANA

Yürüyüş

Tarih: 6 Mayıs

Saat: 12:30

Toplanma:

Büyükşehir Bel. Karşısı